

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 142/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 135 z 5.5.2014	1
---------------	---	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 142/02	Sprawa C-628/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Braunschweig – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko International Jet Management GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 18 TFUE — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Loty handlowe z państwa trzeciego do państwa członkowskiego — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące, że przewoźnicy lotniczy Unii nieposiadający koncesji wydanej przez to państwo mają obowiązek uzyskania zezwolenia na każdy lot z państwa trzeciego)	2
2014/C 142/03	Sprawa C-639/11: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rejestracja pojazdów silnikowych — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Dyrektywa 70/311/EWG — Dyrektywa 2007/46/WE — Ruch prawostronny w państwie członkowskim — Ustanowiony dla celów rejestracji obowiązek przeniesienia na lewą stronę układu kierowniczego samochodów osobowych umieszczonego po prawej stronie).	3
2014/C 142/04	Sprawa C-61/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Litewskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rejestracja pojazdów silnikowych — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Dyrektywa 70/311/EWG — Dyrektywa 2007/46/WE — Ruch prawostronny w państwie członkowskim — Ustanowiony dla celów rejestracji obowiązek przeniesienia na lewą stronę układu kierowniczego samochodów osobowych umieszczonego po prawej stronie).	4

2014/C 142/05	Sprawa C-139/12: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Caixa d’Estalvis i Pensions de Barcelona przeciwko Generalidad de Cataluña (Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Transakcje dotyczące sprzedaży papierów wartościowych i powodujące przeniesienie własności nieruchomości — Opodatkowanie podatkiem pośrednim innym niż podatek VAT — Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE — Sytuacja czysto wewnętrzna).	5
2014/C 142/06	Sprawa C-167/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne -Zjednoczone Królestwo) – C.D. przeciwko S.T. (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 92/85/EWG — Środki służące wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Artykuł 8 — Matka zamawiająca, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze — Odmowa przyznania jej urlopu macierzyńskiego — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania pracowników płci żeńskiej i męskiej — Artykuł 14 — Mniej korzystne traktowanie matki zamawiającej w odniesieniu do przyznawania urlopu macierzyńskiego)	6
2014/C 142/07	Sprawa C-363/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Equality Tribunal – Irlandia) – Z przeciwko A Government Department, the Board of Management of a Community School (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania pracowników płci żeńskiej i męskiej — Matka zamawiająca, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze — Odmowa udzielenia jej płatnego urlopu równoważnego z urlopem macierzyńskim lub urlopem adopcyjnym — Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Matka zamawiająca, która jest niezdolna do noszenia ciąży — Istnienie niepełnosprawności — Ważność dyrektyw 2006/54 i 2000/78)	7
2014/C 142/08	Sprawa C-427/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wybór podstawy prawnej — Artykuły 290 TFUE i 291 TFUE — Akt delegowany i akt wykonawczy — Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Artykuł 80 ust. 1 — Produkty biobójcze — Europejska Agencja Chemikaliów — Ustalanie opłat przez Komisję)	8
2014/C 142/09	Sprawa C-271/13 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Rouse Industry przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc państwa przyznana przez Republikę Bułgarii w postaci rezygnacji z wierzytelności — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Pojęcie nowej pomocy — Obowiązek uzasadnienia)	8
2014/C 142/10	Sprawa C-19/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Duisburg (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2014 r. – Ana-Maria Talasca i Angelina Marita Talasca przeciwko Stadt Kevelaer	9
2014/C 142/11	Sprawa C-43/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšším správním soudem (Republika Czeska) z dnia 18 grudnia 2013 r. – ŠKO–ENERGO, s.r.o. przeciwko Odvolací finanční ředitelství	9
2014/C 142/12	Sprawa C-45/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 27 stycznia 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Istvánowi Balázsowi i Dánielowi Pappowi	10
2014/C 142/13	Sprawa C-46/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2014 r. – Jürgen Kaiser przeciwko Condor Flugdienst GmbH	10
2014/C 142/14	Sprawa C-51/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu lutego 2014 r. – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG. przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung	11
2014/C 142/15	Sprawa C-52/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 4 lutego 2014 r. – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung	12
2014/C 142/16	Sprawa C-58/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 lutego 2014 r. – Hauptzollamt Hannover przeciwko Amazon EU Sàrl.	13

2014/C 142/17	Sprawa C-59/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 lutego 2014 r. – Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.	13
2014/C 142/18	Sprawa C-66/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 lutego 2014 r. – Finanzamt Linz przeciwko Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz	14
2014/C 142/19	Sprawa C-67/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht (Niemcy) w dniu 10 lutego 2014 r. – Jobcenter Berlin Neukölln przeciwko Nazifie Alimanovic i in.	14
2014/C 142/20	Sprawa C-69/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 10 lutego 2014 r. – Dragoş Constantin Târşia przeciwko państwu rumuńskiemu, reprezentowanemu przez Ministerul Finanţelor şi Economiei, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere si Inmatriculare a Autovehiculelor.	15
2014/C 142/21	Sprawa C-72/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 10 lutego 2014 r. – X przeciwko Directeur van het onderdeel Belastingregio Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst	16
2014/C 142/22	Sprawa C-74/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 10 lutego 2014 r. – UAB „Eturas” i in. przeciwko Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba	16
2014/C 142/23	Sprawa C-79/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 14 lutego 2014 r. – TUIfly GmbH przeciwko Haraldowi Walterowi.	17
2014/C 142/24	Sprawa C-81/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 17 lutego 2014 r. – Nannoka Vulcanus Industries BV przeciwko College van Gedeputeerde Staten van Gelderland	17
2014/C 142/25	Sprawa C-82/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 17 lutego 2014 r. – Agenzia delle Entrate przeciwko Nuova Invincibile	18
2014/C 142/26	Sprawa C-83/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 17 lutego 2014 r. – CEZ Razpredelenie Byłgarija AD przeciwko Komisija za zashtita ot diskriminacija	18
2014/C 142/27	Sprawa C-86/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 18 lutego 2014 r. – Marta León Medialdea przeciwko Ayuntamiento de Huetor Vega	20
2014/C 142/28	Sprawa C-89/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 lutego 2014 r. – A2A SpA przeciwko Agenzia delle Entrate.	20
2014/C 142/29	Sprawa C-92/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Câmpulung (Rumunia) w dniu 25 lutego 2014 r. – Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran, Ilie Tudoran przeciwko SC Suport Colect SRL	21
2014/C 142/30	Sprawa C-94/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 27 lutego 2014 r. – Flight Refund Ltd przeciwko Deutsche Lufthansa AG	22
2014/C 142/31	Sprawa C-96/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Nîmes (Francja) w dniu 28 lutego 2014 r. – Jean-Claude Van Hove przeciwko CNP Assurance SA	23
2014/C 142/32	Sprawa C-97/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – SMK Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal.	23
2014/C 142/33	Sprawa C-98/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. i in. przeciwko Magyar Allam	24
2014/C 142/34	Sprawa C-103/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 marca 2014 r. – Bronius Jakutis i Kretingalės kooperatinė ŽŪB przeciwko Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos and Lietuvos valstybė	26

2014/C 142/35	Sprawa C-106/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 marca 2014 r. – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution, FMB – Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison przeciwko Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie	28
2014/C 142/36	Sprawa C-111/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 marca 2014 r. – GST-Syrwiz AG Germanija przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Płowdiw pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite.	28
Sąd		
2014/C 142/37	Sprawa T-46/10: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – Faci przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stabilizatorów termicznych na bazie ESBO/estrów — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i klientów oraz wymiana poufnych informacji handlowych — Dowód jednej z części naruszenia — Grzywny — Równość traktowania — Dobra administracja — Roządnny termin — Proporcjonalność)	30
2014/C 142/38	Sprawa T-181/10: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – Reagens przeciwko Komisji [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące wniosków o uwzględnienie braku zdolności płatniczej niektórych przedsiębiorstw w ramach postępowania w sprawie karteli — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny — Obowiązek dokonania konkretnej analizy każdego dokumentu — Częściowy dostęp]	30
2014/C 142/39	Sprawa T-306/10: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – Yusef przeciwko Komisji [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych danej osoby w następstwie umieszczenia jej nazwiska w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Komitet ds. Sankcji — Późniejsze umieszczenie w załączniku I do rozporządzenia nr 881/2002 — Odmowa wykreślenia tego umieszczenia ze strony Komisji — Skarga na bezczynność — Prawa podstawowe — Prawo do bycia wysłuchanym, prawo do skutecznej kontroli sądowej i prawo do poszanowania własności].	31
2014/C 142/40	Sprawa T-539/11: Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2014 r. – Deutsche Bank przeciwko OHIM (Leistung aus Leidenschaft) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Leistung aus Leidenschaft — Znak składający się ze sloganu reklamowego — Bezwzględne podstawy odmowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równe traktowanie — Obowiązek uzasadnienia — Środki dowodowe przedstawione po raz pierwszy przed Sądem]	32
2014/C 142/41	Sprawa T-291/12: Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2014 r. – Deutsche Bank przeciwko OHIM (Passion to Perform) [Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy Passion to Perform — Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania]	33
2014/C 142/42	Sprawy połączone T-534/12 i T-535/12: Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2014 r. – Still przeciwko OHIM (Fleet Data Services) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia graficznych wspólnotowych znaków towarowych Fleet Data Services i Truck Data Services — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009].	33
2014/C 142/43	Sprawa T-81/13: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – FTI Touristik przeciwko OHIM (BigXtra) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BigXtra — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	34
2014/C 142/44	Sprawa T-46/12: Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2014 r. – Chrysamed Vertrieb przeciwko OHIM – Chrysal International (Chrysamed) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Cofnięcie zgłoszenia — Umorzenie postępowania)	34
2014/C 142/45	Sprawa T-198/13: Postanowienie Sądu z dnia 3 lutego 2014 r. – Imax przeciwko OHIM – Himax Technologies (IMAX) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	35

2014/C 142/46	Sprawa T-62/14: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2014 r. – BR IP Holder przeciwko OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY)	35
2014/C 142/47	Sprawa T-98/14: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 r. – Société Générale przeciwko Komisji.	36
2014/C 142/48	Sprawa T-106/14: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 r. – Universal Utility International przeciwko OHIM (Greenworld)	37
2014/C 142/49	Sprawa T-108/14: Skarga wniesiona w dniu w dniu 17 lutego 2014 r. – Burazer i in. przeciwko Unii Europejskiej.	37
2014/C 142/50	Sprawa T-109/14: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Davor Škugor i in. przeciwko Unii Europejskiej.	38
2014/C 142/51	Sprawa T-124/14: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – Finlandia przeciwko Komisji.	39
2014/C 142/52	Sprawa T-125/14: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 – Gappol Marzena Porczyńska przeciwko OHIM – Gap (ITM) (GAPPol)	40
2014/C 142/53	Sprawa T-134/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Niemcy przeciwko Komisji.	40
2014/C 142/54	Sprawa T-141/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie.	41
2014/C 142/55	Sprawa T-142/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie.	42
2014/C 142/56	Sprawa T-160/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Yingli Energy (Chiny) i in. przeciwko Radzie	43
2014/C 142/57	Sprawa T-161/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Yingli Energy (Chiny) i in. przeciwko Radzie	44
2014/C 142/58	Sprawa T-166/14: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2014 r. – PRS Mediterranean przeciwko OHIM – Reynolds Presto Products (NEOWEB)	45
2014/C 142/59	Sprawa T-172/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Stahlwerk Bous przeciwko Komisji	46
2014/C 142/60	Sprawa T-173/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – WeserWind przeciwko Komisji	47
2014/C 142/61	Sprawa T-174/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Dieckerhoff Guss przeciwko Komisji	47
2014/C 142/62	Sprawa T-175/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Walter Hundhausen przeciwko Komisji	48
2014/C 142/63	Sprawa T-176/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Georgsmarienhütte przeciwko Komisji	49
2014/C 142/64	Sprawa T-177/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Harz Guss Zorge przeciwko Komisji	50
2014/C 142/65	Sprawa T-178/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss przeciwko Komisji	51
2014/C 142/66	Sprawa T-179/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Schmiedewerke Gröditz przeciwko Komisji.	52
2014/C 142/67	Sprawa T-183/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Schmiedag przeciwko Komisji.	53
2014/C 142/68	Sprawa T-186/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Atlantic Multipower Germany przeciwko OHIM – Nutrichem Diät + Pharma GmbH (NOxtreme)	53
2014/C 142/69	Sprawa T-522/12: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2014 r. – Alfa-Beta Vassilopoulos przeciwko OHIM – Henkel (AB terra Leaf).	54
2014/C 142/70	Sprawa T-142/13: Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2014 r. – Jinko Solar i in. przeciwko Parlamentowi i in.	54
2014/C 142/71	Sprawa T-435/13: Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2014 r. – Triarii przeciwko Komisji.	55
2014/C 142/72	Sprawa T-439/13: Postanowienie Sądu z dnia 27 lutego 2014 r. – Fard i Sarkandi przeciwko Radzie	55

2014/C 142/73	Sprawa T-466/13: Postanowienie Sądu z dnia 5 lutego 2014 r. – Hermann Trollius przeciwko ECHA.	55
2014/C 142/74	Sprawa T-505/13: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2014 r. – Stichting Sona i Nao przeciwko Komisji.	55

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 142/75	Sprawa F-8/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 26 marca 2014 r. – CP przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnik — Kierownik wydziału — Okres próbny — Niezatwierdzenie na stanowisku kierownika wydziału — Przeniesienie z urzędu na stanowisko inne niż kierownicze — Przepisy wewnętrzne Parlamentu).	56
2014/C 142/76	Sprawa F-32/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. – Walton przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Odprawa — Dymisja stwierdzona wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich — Ustalenie daty złożenia dymisji — Powaga rzeczy osądzonej — Decyzje organu powołującego, które stały się ostateczne wobec braku wniesienia od nich środka odwoławczego — Brak poszanowania uprzedniego postępowania administracyjnego — Oczywista niedopuszczalność).	56

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2014/C 142/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 135 z 5.5.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 129 z 28.4.2014

Dz.U. C 112 z 14.4.2014

Dz.U. C 102 z 7.4.2014

Dz.U. C 93 z 29.3.2014

Dz.U. C 85 z 22.3.2014

Dz.U. C 78 z 15.3.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Braunschweig – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko International Jet Management GmbH

(Sprawa C-628/11) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 18 TFUE — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Loty handlowe z państwa trzeciego do państwa członkowskiego — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące, że przewoźnicy lotniczy Unii nieposiadający koncesji wydanej przez to państwo mają obowiązek uzyskania zezwolenia na każdy lot z państwa trzeciego)

(2014/C 142/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Braunschweig

Strona w głównym postępowaniu karnym

International Jet Management GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberlandesgericht Braunschweig – Wykładnia art. 18 TFUE – Loty handlowe z państwa trzeciego do państwa członkowskiego – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące, że przewoźnicy lotniczy nieposiadający koncesji wydanej przez to państwo mają obowiązek uzyskania zezwolenia na każdy lot z państwa trzeciego – Grzywna nałożona na wspólnotowego przewoźnika lotniczego, który nie przestrzegał tych przepisów

Sentencja

- 1) Artykuł 18 TFUE, który ustanawia generalną zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, ma zastosowanie do sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, w której pierwsze państwo członkowskie wymaga od przewoźnika lotniczego posiadającego koncesję wydaną przez drugie państwo członkowskie uzyskania zezwolenia na wlot do przestrzeni powietrznej pierwszego państwa członkowskiego w celu wykonywania prywatnych lotów nieregularnych z państwa trzeciego do pierwszego państwa członkowskiego, podczas gdy takie zezwolenie nie jest wymagane od przewoźników lotniczych posiadających koncesję wydaną przez to pierwsze państwo członkowskie.
- 2) Artykuł 18 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom pierwszego państwa członkowskiego, które wymagają, pod groźbą grzywny za ich nieprzestrzeganie, od przewoźnika lotniczego posiadającego koncesję wydaną przez drugie państwo członkowskie uzyskania zezwolenia na wlot do przestrzeni powietrznej pierwszego państwa członkowskiego w celu wykonywania prywatnych lotów nieregularnych z państwa trzeciego do pierwszego państwa członkowskiego – podczas gdy takie zezwolenie nie jest wymagane od przewoźników lotniczych posiadających koncesję wydaną przez to pierwsze państwo członkowskie – i które uzależniają wydanie tego zezwolenia od przedstawienia oświadczenia potwierdzającego, iż przewoźnicy lotniczy posiadający koncesję wydaną przez pierwsze państwo członkowskie nie są skłonni albo nie są w stanie zrealizować tych lotów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-639/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rejestracja pojazdów silnikowych — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Dyrektywa 70/311/EWG — Dyrektywa 2007/46/WE — Ruch jednostronny w państwie członkowskim — Ustanowiony dla celów rejestracji obowiązek przeniesienia na lewą stronę układu kierowniczego samochodów osobowych umieszczonego po prawej stronie)

(2014/C 142/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms, G. Zavvos i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriauciūnas i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 34 TFUE, art. 2a dyrektywy Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep, ze zmianami (Dz.U. L 133, s. 10), a także art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. L 263 s. 1) – Uregulowania państwa członkowskiego zakazujące rejestracji samochodów z kierownicą z prawej strony

Sentencja

- 1) Uzależniając rejestrację na swym terytorium nowych oraz wcześniej zarejestrowanych w innych państwach członkowskich samochodów osobowych z układem kierowniczym umieszczonym po prawej stronie od przełożenia koła kierownicy na lewą stronę, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2a dyrektywy Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep, art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) oraz art. 34 TFUE.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Litewska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Litewskiej

(Sprawa C-61/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rejestracja pojazdów silnikowych — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Dyrektywa 70/311/EWG — Dyrektywa 2007/46/WE — Ruch prawostronny w państwie członkowskim — Ustanowiony dla celów rejestracji obowiązek przeniesienia na lewą stronę układu kierowniczego samochodów osobowych umieszczonego po prawej stronie)

(2014/C 142/04)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Steiblytė, G. Wilms i G. Zavvos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Estońska (przedstawiciel: M. Linntam, pełnomocnik), Republika Łotewska (przedstawiciele: I. Kalniņš i A. Nikolajeva, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 34 TFUE, art. 2a dyrektywy Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 133, s. 10) oraz art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1) – Ustawodawstwo krajowe zakazujące rejestracji nowych samochodów osobowych, których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie, mimo że samochody te spełniają wymogi ustanowione w dyrektywie ramowej i w dyrektywach szczegółowych – Odmowa rejestracji samochodów osobowych, których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie, zarejestrowanych uprzednio w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Poprzez wprowadzenie zakazu rejestracji samochodów osobowych, w których kierownica jest zamontowana po prawej stronie lub poprzez wprowadzenie wymogu, aby dla celów zarejestrowania nowych lub zarejestrowanych uprzednio w innym państwie członkowskim samochodów osobowych, w których układ kierowniczy znajduje się po prawej stronie, kierownica została przeniesiona na lewą stronę, Republika Litewska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2a dyrektywy Rady 70/311/EWG z dnia 8 czerwca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep, art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) oraz art. 34 TFUE.
- 2) Republika Litewska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Estońska, Republika Łotewska i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 20 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Caixa d’Estalvis i Pensions de Barcelona przeciwko Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-139/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Transakcje dotyczące sprzedaży papierów wartościowych i powodujące przeniesienie własności nieruchomości — Opodatkowanie podatkiem pośrednim innym niż podatek VAT — Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE — Sytuacja czysto wewnętrzna)

(2014/C 142/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caixa d’Estalvis i Pensions de Barcelona

Strona pozwana: Generalidad de Cataluña

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunal Supremo – Wykładnia art. 13 część B lit. d) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145) – Zwolnienie transakcji dotyczących papierów wartościowych wymienionych w art. 13 część B lit. d) pkt 5 – Wyjątek – Transakcje dotyczące sprzedaży papierów wartościowych i powodujące przeniesienie własności nieruchomości – Uregulowanie krajowe obciążające podatkiem pośrednim innym niż podatek VAT nabycie większości kapitału spółek, na majątek których składają się głównie nieruchomości.

Sentencja

Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. należy interpretować w ten sposób, że akt ten nie stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 108 ustawy 24/1988 o rynku papierów wartościowych (Ley 24/1988, del Mercado de Valores) z dnia 28 lipca 1988 r. zmienionej ustawą 18/1991 o podatku dochodowym od osób fizycznych (Ley 18/1991 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas) z dnia 6 czerwca 1991 r., który opodatkowuje nabycie większości kapitału spółki, na majątek której składają się głównie nieruchomości, podatkiem pośrednim innym niż podatek VAT, takim jak podatek rozpatrywany w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 16. 6.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne -Zjednoczone Królestwo) – C.D. przeciwko S.T.

(Sprawa C-167/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 92/85/EWG — Środki służące wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Artykuł 8 — Matka zamawiająca, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze — Odmowa przyznania jej urlopu macierzyńskiego — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania pracowników płci żeńskiej i męskiej — Artykuł 14 — Mniej korzystne traktowanie matki zamawiającej w odniesieniu do przyznawania urlopu macierzyńskiego)

(2014/C 142/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.D.

Strona pozwana: S.T.

Przedmiot

Wniosek o wdanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Employment Tribunal Newcastle upon tyne – Wykładnia art. 1 ust. 1, art. 2 lit. c), art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 348, s.1) – Wykładnia art. 14 i art. 2 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) – Zakaz mniej korzystnego traktowania kobiet w związku z ciążą lub urlopem macierzyńskim w rozumieniu dyrektywy 92/85/EWG – Zakres zastosowania – Niebiologiczna matka dziecka, która skorzystała z usług matki zastępczej – Prawo do urlopu macierzyńskiego

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiątej dyrektywy szczegółowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) należy dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie nie są zobowiązane do przyznania urlopu macierzyńskiego na podstawie art. 8 tej dyrektywy pracownicy będącej matką zamawiającą, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze, także w wypadku, gdy jest ona w stanie karmić to dziecko piersią po urodzeniu lub gdy faktycznie karmi je piersią.
- 2) Wykładni art. 14 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy w związku z jej art. 2 ust. 1 lit. a) i b) lub z art. 2 ust. 2 lit. c) należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność odmowy przyznania przez pracodawcę urlopu macierzyńskiego matce zamawiającej, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze, nie stanowi dyskryminacji ze względu na płeć.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Equality Tribunal – Irlandia) – Z przeciwko A Government Department, the Board of Management of a Community School

(Sprawa C-363/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania pracowników płci żeńskiej i męskiej — Matka zamawiająca, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze — Odmowa udzielenia jej płatnego urlopu równoważnego z urlopem macierzyńskim lub urlopem adopcyjnym — Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Matka zamawiająca, która jest niezdolna do noszenia ciąży — Istnienie niepełnosprawności — Ważność dyrektyw 2006/54 i 2000/78)

(2014/C 142/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

The Equality Tribunal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Z

Strona pozwana: A Government Department, the Board of Management of a Community School

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – The Equality Tribunal (Irlandia) – Wykładnia art. 4 i 14 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) – Wykładnia art. 3 ust. 1 i art. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) – Matka biologiczna dziecka urodzonego w drodze macierzyństwa zastępczego – Osoba cierpiąca z powodu niepełnosprawności uniemożliwiającej urodzenie dziecka – Prawo do urlopu macierzyńskiego

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, a w szczególności jej art. 4 i 14, należy interpretować w ten sposób, że odmowa udzielenia płatnego urlopu równoważnego z urlopem macierzyńskim pracownicy jako matce zamawiającej, której dziecko urodziło się dzięki umowie o macierzyństwo zastępcze, nie stanowi dyskryminacji ze względu na płeć.

Sytuacja takiej matki zamawiającej w odniesieniu do przyznawania urlopu adopcyjnego nie jest objęta wskazaną dyrektywą.

- 2) Dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że odmowa udzielenia płatnego urlopu równoważnego z urlopem macierzyńskim lub urlopem adopcyjnym pracownicy, która jest niezdolna do noszenia ciąży i która skorzystała z umowy o macierzyństwo zastępcze, nie stanowi dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność.

Ważności wskazanej dyrektywy nie można ocenić w świetle Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, jednak wspomnianą dyrektywę należy interpretować w miarę możliwości zgodnie ze wskazaną konwencją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-427/12) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wybór podstawy prawnej — Artykuły 290 TFUE i 291 TFUE — Akt delegowany i akt wykonawczy — Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Artykuł 80 ust. 1 — Produkty biobójcze — Europejska Agencja Chemikaliów — Ustalanie opłat przez Komisję)

(2014/C 142/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, C. Zadra i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio i A. Troupiotis, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Moore i I. Šulce, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, E. Ruffer i D. Hadroušek, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: V. Pasternak Jørgensen i C. Thorning, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas i N. Rouam, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i M. Noort, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciele: H. Leppo i M. J. Leppo, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell i M. Holt, pełnomocnicy, wspierani przez B. Kennelly'ego, barrister)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 80 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167, s. 1) w zakresie, w jakim ów przepis przewiduje przyjęcie środków ustanawiających opłaty należne Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) w drodze aktu wykonawczego, opartego na art. 291 TFUE, a nie w drodze aktu delegowanego, wydanego na podstawie art. 290 TFUE – Wybór podstawy prawnej – Przekazywanie uprawnień prawodawczych, które prawodawca Unii może powierzyć Komisji

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 20 marca 2014 r. – Rouse Industry przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-271/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc państwa przyznana przez Republikę Bułgarii w postaci rezygnacji z wierzytelności — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Pojęcie nowej pomocy — Obowiązek uzasadnienia)

(2014/C 142/09)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rouse Industry (przedstawiciele: A. Angelov i S. Panov, advokati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Urraca Caviedes i D. Stefanov, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11 Rouse Industry przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2012/706/UE z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.28903 (C 12/2010) (ex N 389/2009) przyznanej przez Bułgarię na rzecz spółki Rouse Industry (Dz.U. 2012, L 320, s. 27) – Pomoc państwa w postaci rezygnacji z wierzytelności – Decyzja stwierdzająca niezgodność tej pomocy z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Uchybienie zasadom procesowym naruszające prawa wnoszącego odwołanie – Naruszenie prawa Unii przez Sąd

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Rouse Industry AD zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Duisburg (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2014 r. – Ana-Maria Talasca i Angelina Marita Talasca przeciwko Stadt Kevelaer

(Sprawa C-19/14)

(2014/C 142/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Duisburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ana-Maria Talasca i Angelina Marita Talasca

Druga strona postępowania: Stadt Kevelaer

Pytania prejudycjalne

- a) Czy § 7 ust. 1 zdanie drugie Sozialgesetzbuch II (drugiej księgi niemieckiego kodeksu prawa socjalnego) jest zgodny z prawem Wspólnoty Europejskiej?
- b) Jeśli tak nie jest: czy Republika Federalna Niemiec musi zmienić obowiązujące przepisy prawne, czy też z sytuacji tej wynika bezpośrednio inny stan prawny, a jeśli tak, to jaki?
- c) Czy § 7 ust. 1 zdanie drugie Sozialgesetzbuch II zachowuje moc obowiązującą do czasu (ewentualnie) koniecznej zmiany przepisów prawa przez organy Republiki Federalnej Niemiec?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšším správním soudem (Republika Czeska) z dnia 18 grudnia 2013 r. – ŠKO-ENERGO, s.r.o. przeciwko Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-43/14)

(2014/C 142/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ŠKO-ENERGO, s.r.o.

Strona pozwana: Odvolací finanční ředitelství

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 10 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu krajowych przepisów, które obejmują podatkiem od darowizny nieodpłatny przydział uprawnień do emisji w odpowiednim okresie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry)
w dniu 27 stycznia 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Istvánowi Balázswi i Dánielowi
Pappowi**

(Sprawa C-45/14)

(2014/C 142/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: István Balázs i Dániel Papp

Druga strona postępowania: Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség

Pytania prejudycjalne

Sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii, czy regulacja dotycząca zgodności z prawem oskarżenia, o którym mowa w art. 2 węgierskiego kodeksu postępowania karnego lub brak takiej regulacji

- 1) narusza „prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu” ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) prowadzi do naruszenia „zakazu ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary” ustanowionego w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także w art. 14 ust. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz w art. 4 ust. 1 Protokołu siódmego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.?
- 3) prowadzi do naruszenia „zakazu nadużycia praw” ustanowionego w art. 54 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim
(Niemcy) w dniu 28 stycznia 2014 r. – Jürgen Kaiser przeciwko Condor Flugdienst GmbH**

(Sprawa C-46/14)

(2014/C 142/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jürgen Kaiser

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy w celu skorzystania z możliwości zwolnienia przewidzianej w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ przewoźnik lotniczy musi stwierdzić i wykazać, że podjął wszelkie racjonalne środki, aby uniknąć przewidywalnych skutków nadzwyczajnych okoliczności w postaci odwołania lub dużego opóźnienia, czy też nie przysługują mu żadne racjonalne środki tego rodzaju?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 z dnia 11 lutego 2004 r., Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu lutego 2014 r. – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG. przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sprawa C-51/14)

(2014/C 142/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78⁽¹⁾ reguluje w sposób wyczerpujący kwestię wymiany cukru w dziedzinie wyrównania kosztów składowania cukru oraz czy na podstawie tego przepisu nie stanowi przesłanki, że cukier podlegający wymianie musi zostać wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą na terytorium tego samego państwa członkowskiego?
2. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: Czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78 dla skorzystania z refundacji kosztów składowania cukru ustanawia przesłankę, że zamieniony cukier C zostaje „materialnie zastąpiony” u producenta cukru?
3. W wypadku, gdy art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81⁽²⁾ podlega zastosowaniu w odniesieniu do przypadku zastąpienia cukru: Czy art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 dla skorzystania z refundacji kosztów składowania ustanawia przesłankę, że zamieniony cukier C zostaje „materialnie wymieniony” u producenta cukru?
4. Ewentualnie: Czy przepis art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 nie obowiązuje w zakresie, w jakim wymaga, że cukier podlegający wymianie „został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą na terytorium tego samego państwa członkowskiego”?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiające szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru, Dz.U. L 231, s. 5.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę, Dz.U. L 262, s.14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 4 lutego 2014 r. – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sprawa C-52/12)

(2014/C 142/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w odniesieniu do przerwania biegu przedawnienia organem właściwym w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2988/95 ⁽¹⁾ jest organ, który jest właściwy w zakresie czynności w ramach śledztwa lub ścigania nieprawidłowości, niezależnie od tego, czy ten organ przyznał środki finansowe? Czy czynność w ramach śledztwa lub ścigania nieprawidłowości musi mieć na celu przyjęcie środka administracyjnego lub nałożenie kary administracyjnej?
- 2) Czy „daną osobą” w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2988/95 może być również pracownik przedsiębiorstwa, który został przesłuchany w charakterze świadka?
- 3) Czy „każda czynność w ramach śledztwa lub ścigania nieprawidłowości, o której zawiadomiono daną osobę” (art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2988/95) musi dotyczyć konkretnych błędów w ewidencji produkcji cukru (zespoły okoliczności faktycznych) popełnionych przez producenta cukru, które normalnie można przyjąć lub stwierdzić dopiero w wyniku prawidłowo przeprowadzonej kontroli w ramach organizacji rynku? Czy zamykający kontrolę względnie podsumowujący wyniki kontroli raport końcowy, w którym nie stawia się już kolejnych pytań co do określonych zespołów okoliczności faktycznych, może być „czynnością w ramach śledztwa”, o której zawiadomiono daną osobę?
- 4) Czy przesłanka „powtarzających się nieprawidłowości” w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95 wymaga, by ocenione jako nieprawidłowości działania lub zaniechania były w ścisłym związku czasowym, aby można je było uznać jeszcze za „powtórzenie”? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: Czy ten ścisły związek czasowy ustaje między innymi przez to, że nieprawidłowość w ewidencji ilości cukru wystąpi tylko raz w jednej kampanii cukrowniczej, a następnie powtórzy się dopiero w następnej lub późniejszej kampanii cukrowniczej?
- 5) Czy przesłanka powtarzalności w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95 może ustać przez to, że właściwy organ – mając świadomość złożoności stanu faktycznego – nie skontrolował przedsiębiorstwa względnie nie kontrolował go regularnie lub starannie?
- 6) Kiedy rozpoczyna bieg podwójny termin przedawnienia wynoszący osiem lat zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95 w przypadku ciągłych lub powtarzających się nieprawidłowości? Czy ten termin przedawnienia rozpoczyna bieg wraz z zakończeniem działania, które należy uznać za nieprawidłowość (art. 3 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia), czy wraz z zakończeniem ostatniego powtarzającego się działania (art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia)?
- 7) Czy podwójny termin przedawnienia wynoszący osiem lat zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95 może zostać przerwany przez czynności właściwego organu w ramach śledztwa lub ścigania nieprawidłowości?
- 8) Czy przy różnych zespołach okoliczności faktycznych, które mają wpływ na wymiar dotacji, terminy przedawnienia podlegające obliczeniu na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95 należy ustalić osobno dla każdego zespołu okoliczności faktycznych (nieprawidłowości)?
- 9) Czy bieg podwójnego terminu przedawnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95 zależy od wiedzy organu o popełnieniu nieprawidłowości?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 6 lutego 2014 r. – Hauptzollamt Hannover przeciwko Amazon EU Sàrl**

(Sprawa C-58/14)

(2014/C 142/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Hauptzollamt Hannover

Strona skarżąca i druga strona postępowania rewizyjnego: Amazon EU Sàrl

Pytania prejudycjalne

1. Czy opis towaru zawarty w podpozycji 8543 7010 Nomenklatury Scalonej ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że objęte są nim jedynie urządzenia posiadające wyłącznie funkcje tłumaczenia lub słownikową?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej

Czy podpozycją 8543 7010 Nomenklatury Scalonej objęte są też urządzenia, w przypadku których funkcja tłumaczenia lub słownikowa nie ma istotnego znaczenia w stosunku do funkcji głównej (w niniejszym przypadku funkcja czytnika E-booków)?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej zmienionym rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87, Dz.U. L 284, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 7 lutego 2014 r. – Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export przeciwko
Hauptzollamt Hamburg-Jonas**

(Sprawa C-59/14)

(2014/C 142/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy konieczną przesłanką nieprawidłowości wymaganej do rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 i zdefiniowanej w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾, w przypadku gdy naruszenie przepisów prawa wspólnotowego zostało stwierdzone dopiero po wystąpieniu szkody, jest, by obok działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego spowodowana została szkoda w ogólnym budżecie Unii lub w budżetach, które są zarządzane przez Unię, tak że termin przedawnienia zaczyna biec dopiero od momentu wystąpienia szkody czy też termin przedawnienia zaczyna biec niezależnie od momentu wystąpienia szkody z chwilą działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które stanowi naruszenie przepisów prawa wspólnotowego?

- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi w ten sposób, że termin przedawnienia zaczyna biec dopiero z momentem wystąpienia szkody, to czy w związku z żądaniem zwrotu ostatecznie przyznanej refundacji wywozowej szkoda w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 powstaje już w momencie, gdy eksporterowi wypłacono kwotę równą refundacji wywozowej w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80, nie zwracając przy tym zabezpieczenia w rozumieniu art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 565/80, czy też szkoda powstaje dopiero w momencie zwrotu zabezpieczenia lub ostatecznego przyznania refundacji wywozowej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 312, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 10 lutego 2014 r. – Finanzamt Linz przeciwko Bundesfinanzgericht, Außenstelle
Linz**

(Sprawa C-66/14)

(2014/C 142/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Finanzamt Linz

Pozwany organ administracyjny: Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz

Uczestnik postępowania: IFN-Holding AG, IFN Beteiligungs GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 107 TFUE (poprzednio art. 87 WE) w związku z art. 108 ust. 3 TFUE (dawnej art. 88 ust. 3 WE) stoi na przeszkodzie krajowemu środkowi, zgodnie z którym przy nabyciu krajowych udziałów należy dokonać amortyzacji wartości firmy zmniejszającej podstawę wymiaru podatku i tym samym obciążenie podatkowe w ramach opodatkowania grupy kapitałowej, podczas gdy przy nabyciu udziałów w innych przypadkach opodatkowanie podatkiem dochodowym od osób fizycznych i podatkiem dochodowym od osób prawnych taka amortyzacja wartości firmy nie jest dopuszczalna?
2. Czy art. 49 TFUE (poprzednio art. 43 WE) w związku z art. 54 TFUE (dawnej art. 48 WE) stoi na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi przy nabyciu krajowych udziałów w ramach opodatkowania grupy kapitałowej należy dokonać amortyzacji wartości firmy, podczas gdy przy nabyciu udziałów [Or. 2] niebędącej rezydentem osoby prawnej (w szczególności mającej siedzibę w innym państwie członkowskim) taka amortyzacja wartości firmy jest niedopuszczalna?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht
(Niemcy) w dniu 10 lutego 2014 r. – Jobcenter Berlin Neukölln przeciwko Nazifie Alimanovic i in.**

(Sprawa C-67/14)

(2014/C 142/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Jobcenter Berlin Neukölln

Druga strona postępowania: Nazifa Alimanovic, Sonita Alimanovic, Valentina Alimanovic, Valentino Alimanovic

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania sformułowana w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ – z wyjątkiem wyłączenia eksportu świadczeń na mocy art. 70 ust. 4 tego rozporządzenia – dotyczy również specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych w rozumieniu art. 70 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia?
- 2) W razie udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy – i w danym przypadku – w jakim zakresie – są dopuszczalne ograniczenia sformułowanej w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 zasady równego traktowania na mocy postanowień przepisów krajowych transponujących art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽²⁾, które przewidują, że dostęp do tych świadczeń jest bezwzględnie wyłączony, jeżeli prawo pobytu obywatela Unii w innym państwie członkowskim wynika jedynie z celu poszukiwania pracy?
- 3) Czy art. 45 ust. 2 TFUE w związku z art. 18 TFUE stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który bezwzględnie odmawia przyznania obywatelom Unii, którzy jako osoby poszukujące pracy mogą powołać się na korzystanie z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się, świadczenia społecznego mającego na celu zabezpieczenie egzystencji i jednocześnie ułatwiającego również dostęp do rynku pracy, na okres korzystania z prawa pobytu jedynie w celu poszukiwania pracy i niezależnie od związku z państwem przyjmującym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia)
w dniu 10 lutego 2014 r. – Dragoș Constantin Târșia przeciwko państwu rumuńskiemu,
reprezentowanemu przez Ministerul Finanțelor și Economiei, Serviciul Public Comunitar Regim
Permise de Conducere și Immatriculare a Autovehiculelor**

(Sprawa C-69/14)

(2014/C 142/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dragoș Constantin Târșia

Strona pozwana: Państwo rumuńskie reprezentowane przez Ministerul Finanțelor și Economiei, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Immatriculare a Autovehiculelor

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17, 20, 21 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada pewności prawa ugruntowana w prawie [Unii] i w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości mogą być interpretowane w ten sposób, że stoją na przeszkodzie takiemu przepisowi jak art. 21 ust. 2 ustawy nr 554/2004, który przewiduje możliwość wznowienia postępowania w odniesieniu do krajowych orzeczeń sądowych zapadłych wyłącznie w sprawach administracyjnych w przypadku naruszenia zasady pierwszeństwa prawa [Unii] i nie dopuszcza możliwości wznowienia postępowania w odniesieniu do orzeczeń sądowych wydanych w innych sprawach niż sprawy administracyjne (sprawach cywilnych lub karnych) w przypadku naruszenia tej samej zasady pierwszeństwa prawa [Unii] przez takie orzeczenie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Niderlandy) w dniu 10 lutego 2014 r. – X przeciwko *Directeur van het onderdeel Belastingregio Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst*

(Sprawa C-72/14)

(2014/C 142/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: X

Druga strona postępowania: Directeur van het onderdeel Belastingregio Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst

Pytania prejudycjalne

- 1) W wyroku w sprawie *Fitzwilliam* ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że zaświadczenie E-101, wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wiąże organy ubezpieczeń społecznych innych państw członkowskich, także wtedy gdy zaświadczenie to jest merytorycznie nieprawidłowe. Czy rozstrzygnięcie to obowiązuje również w przypadkach takich jak niniejszy, w którym normy kolizyjne rozporządzenia ⁽²⁾ nie znajdują zastosowania?
- 2) Czy dla treści odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że zamiarem właściwego organu nie było wydanie zaświadczenia E-101, jednak z powodów natury administracyjnej z rozmysłem użył dokumentów, które ze względu na ich formę i treść przypominały zaświadczenie E-101, przy czym podatnik uznał i racjonalnie rzecz biorąc mógł uznać, że takie zaświadczenie otrzymał?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-202/97 FTS (Rec. s. I-883).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas* (Litwa) w dniu 10 lutego 2014 r. – UAB „*Eturas*” i in. przeciwko *Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba*

(Sprawa C-74/14)

(2014/C 142/22)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Eturas” i in.

Strona pozwana: Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

Zainteresowane podmioty trzecie: UAB Aviaeuropa, UAB Grand Voyage, UAB Kalnų upė, UAB Keliautojų klubas, UAB Smaragdus travel, UAB 700LT, UAB Aljus ir Ko, UAB Gustus vitae, UAB Tropikai, UAB Vipauta, UAB Vistus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy podmioty gospodarcze uczestniczą w skomputeryzowanym systemie informacyjnym tego rodzaju jak ten opisany w niniejszej sprawie, a Rada ds. Konkurencji dowiodła, że do systemu tego wprowadzono informację o ograniczeniach stosowanych rabatów, a w jego ramach ustanowiono techniczne ograniczenie stosowanych stop rabatowych, można przyjąć, że te podmioty gospodarcze były, lub powinny być, świadome tej wprowadzonej do skomputeryzowanego systemu informacyjnego informacji i, nie sprzeciwiając się stosowaniu takiego ograniczenia rabatów, wyraziły milczącą zgodę na stosowanie tego ograniczenia cenowego i z tego względu mogą zostać uznane za odpowiedzialne za uczestnictwo w praktyce uzgodnionej w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
- 2) Jeśli na pierwsze pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej: jakie czynniki należy uwzględnić przy ustalaniu tego, czy podmioty gospodarcze uczestniczące wspólnym skomputeryzowanym systemie informacyjnym, w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, uczestniczyły w praktyce uzgodnionej w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 14 lutego 2014 r. – TUifly GmbH przeciwko Haraldowi Walterowi**

(Sprawa C-79/14)

(2014/C 142/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TUifly GmbH

Strona pozwana: Harald Walter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. należy interpretować w ten sposób, że „przyspieszenie” odlotu, o którym nie powiadomiono, powodujące, że pasażerowie nie mogą skorzystać z lotu, jest również objęte rozporządzeniem?
- 2) Czy rozporządzenie należy interpretować w ten sposób, że z wyjątkiem art. 5 nie ma znaczenia, jaka jest przyczyna opóźnienia?
- 3) Czy na cel rozporządzenia, a mianowicie naprawienie szkody powstałej z powodu straty czasowej, zostaje naruszony również wtedy, gdyby pasażer przyleciał wcześniej i w ten sposób wpłynęło to na rozporządzenie czasem przed lotem?
- 4) Czy brak powiadomienia o przełożeniu lotu na wcześniej, w wyniku czego dotarcie do miejsca urlopu nastąpiło później niż planowano, prowadzi do zastosowania rozporządzenia?
- 5) Czy celem rozporządzenia ma być wysoki poziom ochrony, w wyniku czego chronione jest ograniczenie rozporządzania czasem pasażera? Również w odniesieniu do przyspieszenia odlotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 17 lutego 2014 r. – Nannoka Vulcanus Industries BV przeciwko College van Gedeputeerde
Staten van Gelderland**

(Sprawa C-81/14)

(2014/C 142/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Nannoka Vulcanus Industries BV

Druga strona postępowania: College van Gedeputeerde Staten van Gelderland

Pytania prejudycjalne

1) Czy z załącznika II B do dyrektywy Rady 1999/13/WE⁽¹⁾ z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach wynika, że operatorowi urządzeń, dla których można założyć niezmienną zawartość substancji stałych oraz zastosować ją do określenia punktu odniesienia dla obniżenia emisji, należy przyznać w drodze odstąpienia od harmonogramu ustalonego w tym załączniku przedłużenie terminu na wykonanie jego planu obniżenia emisji, w przypadku gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub niezawierające go wcale znajdują się w fazie opracowania?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

- 2) Czy przedłużenie terminu na wykonanie planu obniżenia emisji, o którym to przedłużeniu jest mowa w załączniku II B do dyrektywy 1999/13, wymaga podjęcia określonego działania przez operatora urządzenia lub zezwolenia właściwych władz?
- 3) Na podstawie jakich kryteriów może zostać ustalony okres przedłużenia terminu przewidzianego w załączniku II B do dyrektywy 1999/13?

⁽¹⁾ Dz.U. L 85, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 17 lutego 2014 r. – Agenzia delle Entrate przeciwko Nuova Invincibile

(Sprawa C-82/14)

(2014/C 142/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: Nuova Invincibile

Pytanie prejudycjalne

Czy [środek taki jak abolicja podatkowa przewidziany w art. 9 ust. 17 ustawy 289/2002, dotyczący wcześniejszych okresów i którego celem jest zapewnienie w pewnym zakresie odszkodowania osobom dotkniętym klęskami żywiołowymi] mający wpływ na ogół kwot pobranych (lub do pobrania) w wyniku zastosowania podatku VAT [objęty jest] zakazem, który został wyrażony w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie C-132/06.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 17 lutego 2014 r. – CEZ Razpredelenie Byłgarija AD przeciwko Komisija za zashtita ot diskriminacija

(Sprawa C-83/14)

(2014/C 142/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CEZ Razpredelenie Byłgarija AD

Strona pozwana: Komisja za zasztita ot diskriminacija

Pozostali uczestnicy postępowania: Anelija Georgiewa Nikołowa oraz Dyrżawna komisija za energijno i wodno regulirane

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie „pochodzenia etnicznego” użyte w dyrektywie Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r.⁽¹⁾ wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do zwartej grupy bułgarskich obywateli pochodzenia romskiego, takich jak ci zamieszkujący w dzielnicy „Gizdowa Machała” miasta Dupnica?
2. Czy pojęcie „podobnej sytuacji” określone w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/43 stosuje się w związku z przedstawionym stanem faktycznym, w którym liczniki prądu w romskich dzielnicach umieszczane są na wysokości 6–7 metrów, w odróżnieniu od zwykłego rozmieszczenia poniżej 2 metrów w innych dzielnicach bez zwartej romskiej ludności?
3. Czy przepis art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/43 należy interpretować w ten sposób, że umieszczenie liczników prądu w romskich dzielnicach na wysokości 6–7 metrów stanowi mniej przychylnie traktowanie ludności pochodzenia romskiego w porównaniu z ludnością o innym pochodzeniu etnicznym?
4. Jeśli chodzi o mniej przychylnie traktowanie, czy należy interpretować wskazany przepis w ten sposób, że w stanie faktycznym sprawy to traktowanie jest w całości lub w części skutkiem okoliczności polegającej na tym, iż dotyczy ono romskiej grupy etnicznej?
5. Czy dyrektywa 2000/43 dopuszcza krajowy przepis taki jak § 1 pkt 7 przepisów uzupełniających do Zakon za zasztita ot diskriminacija (ustawy o ochronie przed dyskryminacją), który przewiduje, że „niekorzystne traktowanie” stanowi każdy akt, działanie lub bezczynność, który bezpośrednio lub pośrednio narusza prawa lub zgodne z prawem interesy?
6. Czy pojęcie „pozornie neutralnej praktyki” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/43 można odnieść do praktyki CEZ polegającej na umieszczeniu licznika prądu na wysokości 6–7 metrów? Jak należy interpretować pojęcie „pozornie” – w ten sposób, że owa praktyka jest oczywiście neutralna, czy też w ten sposób, że owa praktyka wygląda na neutralną tylko na pierwszy rzut oka, czyli jest pozornie neutralna?
7. Czy aby miała miejsce pośrednia dyskryminacja w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/43, konieczne jest aby owa neutralna praktyka stawiała osoby w szczególnie bardziej niekorzystnej sytuacji ze względu na rasę lub pochodzenie etniczne, czy też wystarczające jest to, że ta praktyka dotyczy tylko osób o określonym pochodzeniu etnicznym? Czy art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy dopuszcza w tym rozumieniu przepis krajowy, taki jak art. 4 ust. 3 Zakon za zasztita ot diskriminacija, przewidujący, że dyskryminacja pośrednia ma miejsce w wypadku, gdy jedna osoba znajduje się w bardziej niekorzystnej sytuacji ze względu na cechy określone w ust. 1 (w tym przynależność etniczną)?
8. Jak należy interpretować wyrażenie „szczególnie niekorzystna sytuacja” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/43? Czy jest ono analogiczne do wyrażenia „mniej korzystne traktowanie” użytego w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy, czy też dotyczy tylko szczególnie ważnych, oczywistych i ciężkich wypadków nierówności? Czy opisana w niniejszym przypadku praktyka stanowi szczególnie niekorzystną sytuację? Jeśli nie występuje szczególnie ważny, oczywisty i ciężki wypadek postawienia w niekorzystnej sytuacji, czy wystarcza to do uzasadnienia braku pośredniej dyskryminacji (bez zbadania okoliczności czy dana praktyka jest uzasadniona, odpowiednia i konieczna ze względu na osiągnięcie zgodnego z prawem celu)?
9. Czy w świetle art. 2 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/43 dopuszczalne są krajowe przepisy takie jak art. 4 ust. 2 i 3 Zakon za zasztita ot diskriminacija, wymagające „bardziej niekorzystnego traktowania”, aby miała miejsce bezpośrednia dyskryminacja, oraz „postawienia w bardziej niekorzystnej sytuacji”, aby miała miejsce pośrednia dyskryminacja, bez zróżnicowania według wagi danego niekorzystnego traktowania, tak jak uczyniono to w tej dyrektywie?
10. Czy art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/43 należy interpretować w ten sposób, że rozpatrywana praktyka CEZ jest obiektywnie uzasadniona przy uwzględnieniu zapewnienia bezpieczeństwa przesyłowej sieci elektroenergetycznej i należytego odczytu zużytej energii elektrycznej? Czy praktyka ta jest odpowiednia także ze względu na obowiązek zapewnienia przez pozwaną swobodnego dostępu konsumentów do wskazań liczników prądu? Czy owa praktyka jest konieczna, skoro z publikacji w mediach znane są już inne dostępne pod względem technicznym i finansowym środki gwarantujące bezpieczeństwo licznika prądu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 20, t. 1, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 18 lutego 2014 r. – Marta León Medialdea przeciwko Ayuntamiento de Huetor Vega

(Sprawa C-86/14)

(2014/C 142/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Granada.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marta León Medialdea.

Strona pozwana: Ayuntamiento de Huetor Vega.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pracownik zatrudniony na czas nieokreślony, ale nie na stałe, w rozumieniu ustawy i orzecznictwa, jest – zgodnie z definicją z dyrektywy 1990/70/WE⁽¹⁾ – pracownikiem zatrudnionym na podstawie umowy na czas określony?
- 2) Czy są zgodne z prawem wspólnotowy takie stosowanie i wykładnia prawa krajowego przez sąd krajowy, zgodnie z którymi, w przypadku umów o pracę na czas określony zawartych z obejściem prawa w sektorze publicznym i przekształconych w umowy o pracę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, administracja może jednostronnie obsadzić lub zlikwidować stanowisko, nie wypłacając pracownikowi żadnej odprawy, a jednocześnie nie są przewidziane inne środki ograniczające stanowiące nadużycie korzystanie z umów na czas określony?
- 3) Czy byłoby zgodne z prawem wspólnotowym takie samo działanie administracji, gdyby – decydując o obsadzeniu lub likwidacji stanowiska – wypłaciła odprawę przewidzianą w przypadkach zakończenia umów o pracę na czas określony zawartych zgodnie z przepisami?
- 4) Czy byłoby zgodne z prawem wspólnotowym takie samo działanie administracji, gdyby w celu obsadzeniu lub likwidacji stanowiska musiała stosować się do procedur i przyczyn przewidzianych w przypadkach zwolnień z przyczyn obiektywnych z wypłatą takiej samej odprawy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 lutego 2014 r. – A2A SpA przeciwko Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-89/14)

(2014/C 142/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: A2A SpA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾ oraz art. 9, 11 i 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania wskazanego wyżej rozporządzenia⁽²⁾ powinny być interpretowane w ten sposób, że stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które w odniesieniu do odzyskania pomocy państwa wynikającego z decyzji Komisji notyfikowanej w dniu 7 czerwca 2002 r. stanowią, iż odsetki są ustalane na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia nr 794/2004 (tj. w szczególności art. 9 i 11), a zatem z zastosowaniem stopy procentowej opartej na metodzie odsetek złożonych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Câmpulung (Rumunia) w dniu 25 lutego 2014 r. – Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran, Ilie Tudoran przeciwko SC Suport Colect SRL

(Sprawa C-92/14)

(2014/C 142/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Câmpulung

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran, Ilie Tudoran

Strona pozwana: SC Suport Colect SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG⁽²⁾ mają zastosowanie również do umowy kredytu zawartej w dniu 5 października 2006 r., czyli przed przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej, lecz która wciąż wywołuje skutki, gdyż jej postanowienia są wykonywane obecnie, w następstwie kolejnych cesji przewidzianego w niej kredytu?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy warunki umowne takie jak warunek „obsługi długu przez kredytobiorcę” odnoszące się do zwłoki w zapłacie przez dłużnika oraz wzrostu odsetek po upływie jednego roku, od kiedy to ich stopa składa się ze zmiennej stopy referencyjnej Banca Comercială Română ogłaszanej w siedzibie banku, podwyższonej o 1,90 [punktu procentowego], można uznać za nieuczciwe w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?
- 3) Czy zasada skutecznej ochrony sądowej praw przysługujących jednostkom na mocy prawa Unii zagwarantowana w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiego jak art. 120 rozporządzenia z mocą ustawy nr 99 z grudnia 2006 r. dotyczącego instytucji kredytowych i odpowiedniego kapitału stanowiącemu, że umowa kredytu bankowego zawarta w dokumencie prywatnym i nieprzewidująca, aby jej warunki mogły być uzgodnione z dłużnikiem oraz zgodnie z którą po uproszczonej kontroli i uzyskaniu klauzuli wykonalności w postępowaniu niespornym pozostawiającym sądowi ograniczoną możliwość oceny kwoty kredytu, komornik może dokonać przymusowej egzekucji z nieruchomości dłużnika, ma charakter tytułu egzekucyjnego?

- 4) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby przepis prawa państwa członkowskiego taki jak art. 372 i nast. dawnego kodeksu postępowania cywilnego, umożliwił wierzycielowi dochodzenie wykonania świadczenia wynikającego z nieuczciwych warunków umownych w drodze egzekucji z nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie poprzez jej sprzedaż pomimo sprzeciwu konsumenta, bez zbadania warunków umowy przez niezawisły sąd?
- 5) Czy istnienie w krajowym ustawodawstwie przepisu takiego jak art. 120 rozporządzenia z mocą ustawy nr 99 z grudnia 2006 r. dotyczącego instytucji kredytowych i odpowiedniego kapitału, który to przepis przewiduje, iż umowa kredytu bankowego ma charakter tytułu egzekucyjnego, może naruszać swobodę przedsiębiorczości ustanowioną w art. 49 TFUE i swobodę świadczenia usług uregulowaną w art. 45 TFUE, gdyż zniechęca obywateli Unii do wykonywania działalności w państwie, w którym umowa kredytu zawarta z prywatną instytucją ma walor taki sam jak tytuł egzekucyjny w formie orzeczenia sądu?
- 6) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania, czy sąd krajowy może z urzędu stwierdzić, iż taki dokument, na podstawie którego dokonuje się przymusowej egzekucji kredytu wskazanego w takiej umowie, nie ma charakteru tytułu egzekucyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 133, s. 66.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
27 lutego 2014 r. – Flight Refund Ltd przeciwko Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-94/14)

(2014/C 142/30)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Flight Refund Ltd.

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty można dochodzić odszkodowania na podstawie art. 19 konwencji montrealskiej?
- 2) W odniesieniu do roszczenia o odszkodowanie na podstawie art. 19 konwencji montrealskiej: czy właściwość notariusza, zrównanego z sądem krajowym i uprawnionego do wydania europejskiego nakazu zapłaty, a po skierowaniu sprawy na drogę postępowania spornego w następstwie wniesienia sprzeciwu przez pozwanego – właściwość sądu, podlegają przepisom jurysdykcyjnym zawartym w rozporządzeniu nr 1896/2006 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającym postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1896/2006”), w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”) lub w Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, sporządzonej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. (zwaną dalej „konwencją montrealską)? Jak kształtuje się wzajemny stosunek tych przepisów prawa?
- 3) W razie stosowania przepisów jurysdykcyjnych zawartych konwencji montrealskiej – czy powód może, w tym również w sytuacji, gdy brak jest jakiegokolwiek dodatkowego łącznika, dochodzić swojego roszczenia, wedle swego wyboru, przed sądem jednego z państw – stron, czy też sąd, przed którym dochodzi on swego roszczenia, powinien być miejscowo właściwy na podstawie przepisów procesowych państwa członkowskiego tego sądu?

Ponadto, jak należy rozumieć zasadę jurysdykcji przemiennej zawartą w konwencji montrealskiej, która odsyła do miejsca, gdzie przewoźnik posiada placówkę, za pośrednictwem której została zawarta umowa?

- 4) Czy europejski nakaz zapłaty, który został wydany z naruszeniem przedmiotu rozporządzenia lub przez organ niewłaściwy rzeczowo, może zostać poddany ponownemu badaniu z urzędu? Czy postępowanie sporne będące rezultatem wniesienia sprzeciwu powinno, w braku jurysdykcji, zostać z urzędu lub na wniosek umorzony?
- 5) W zakresie w jakim sądy węgierskie są właściwe do przeprowadzenia postępowania spornego, czy przepisy krajowego prawa procesowego powinny być interpretowane zgodnie z prawem Unii i konwencją montrealską w ten sposób, że muszą one w sposób nieunikniony wskazywać przynajmniej jeden sąd, który – w braku jakiegokolwiek innego łącznika – jest zobowiązany do rozpoznania sprawy co do istoty w postępowaniu spornym będącym wynikiem wniesienia sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 399, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Nîmes (Francja) w dniu 28 lutego 2014 r. – Jean-Claude Van Hove przeciwko CNP Assurance SA

(Sprawa C-96/14)

(2014/C 142/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Nîmes.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Claude Van Hove.

Strona pozwana: CNP Assurance SA.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie wspomnianego w tym przepisie warunku dotyczącego określenia głównego przedmiotu umowy obejmuje warunek ustanowiony w umowie ubezpieczeniowej, mającej na celu zagwarantowanie przejęcia zobowiązań spłaty długu wobec pożyczkodawcy w wypadku całkowitej niezdolności pożyczkobiorcy do pracy, który to warunek wyklucza spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela, jeśli ubezpieczonego uznano za zdolnego do wykonywania działalności niezarobkowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – SMK Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal

(Sprawa C-97/14)

(2014/C 142/32)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SMK Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága i Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT ⁽¹⁾ obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że artykuł ten odnosi się tylko do będących odbiorcami usług podatników, którzy nie mają numeru identyfikacji podatkowej do celów VAT lub nie są zobowiązani do jego posiadania w państwie członkowskim miejsca, gdzie faktycznie świadczone są usługi?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy jedynie art. 55 dyrektywy o podatku VAT ma zastosowanie do określenia miejsca świadczenia usług?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że, w sytuacji gdy podatnik będący odbiorcą usług będących przedmiotem umowy o podwykonawstwo dysponuje numerem identyfikacji podatkowej do celów VAT lub powinien nim dysponować w więcej niż jednym państwie członkowskim, czy wyłącznie do decyzji wspomnianego odbiorcy należy określić numer identyfikacji podatkowej z jakim korzysta on ze świadczenia usług (włączając także przypadek, gdy uznano, że podatnik będący odbiorcą świadczenia ma siedzibę w państwie członkowskim faktycznego miejsca świadczenia usług, lecz dysponuje także numerem identyfikacji podatkowej do celów VAT w innym państwie członkowskim)?
- 4) Na wypadek, gdyby odpowiedź na pytanie trzecie brzmiała, że uprawnienia decyzyjne odbiorcy usług są nieograniczone, czy art. 55 dyrektywy o podatku VAT należy interpretować w ten sposób, iż:
  - do dnia 31 grudnia 2009 r. można uznać, że usługi były świadczone pod numerem identyfikacji do celów VAT wskazanym przez odbiorcę wspomnianego świadczenia, jeśli odbiorca ten także jest uznany za podatnika zarejestrowanego (z siedzibą) w innym państwie członkowskim i towary są wysyłane lub transportowane poza państwo członkowskie, w którym usługa była faktycznie świadczona;
  - na określenie miejsca świadczenia usług ma wpływ fakt, że mający siedzibę w innym państwie członkowskim odbiorca świadczenia jest podatnikiem, który dostarcza gotowe towary, wysyłając je lub transportując je poza państwo członkowskie, gdzie były świadczone usługi do pośredniego odbiorcy, który odsprzedaje towary w trzecim państwie członkowskim Wspólnoty, a odbiorca usług będących przedmiotem umowy o podwykonawstwo nie transportuje towarów w powrotnej drodze do swego zakładu?
- 5) Jeśli uprawnienia decyzyjne odbiorcy usług nie są nieograniczone, czy na zastosowanie art. 55 dyrektywy o podatku VAT obowiązującej do dnia 1 stycznia 2010 r. mają wpływ:
  - okoliczności, w jakich odbiorca określonych wykonanych prac, których przedmiotem jest towar, nabywa odpowiednie surowce i udostępnia je osobie, która wykonuje te prace;
  - to, z jakiego państwa członkowskiego i pod jakim numerem identyfikacji podatkowej podatnik będący odbiorcą usług realizuje dostawę gotowych towarów będących wynikiem wspomnianych prac;
  - fakt, że – tak jak w sporze w postępowaniu głównym – gotowe towary będące wynikiem wspomnianych prac są przedmiotem szeregu dostaw w ramach łańcucha transakcji jeszcze na terytorium kraju, w którym dokonywane są prace i że są transportowane z tego kraju bezpośrednio do nabywcy końcowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. i in. przeciwko
Magyar Állam**

(Sprawa C-98/14)

(2014/C 142/33)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft., Lixus Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Projekt Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Invest Szerencsejáték Szervező Kft., Megapolis Terminal Szolgáltató Kft.

Strona pozwana: Magyar Állam (państwo węgierskie)

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do dokonanych w 2011 r. zmian [ustawy XXXIV z 1991 r. o organizacji gier losowych (zwanej dalej „ustawą o grach losowych”)], w których drodze podwyższono kwotę podatku od gier:

1. Czy z art. 56 TFUE zgodne jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które w jednym akcie prawnym i bez okresu na dostosowanie, pięciokrotnie podwyższa wcześniejszą kwotę bezpośredniego podatku podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier, noszącego nazwę podatku od gier i ponadto wprowadza wyrażony procentowo podatek od gier, przez co ograniczeniu ulega działalność operatorów gier losowych prowadzących salony gier?
2. Czy art. 34 TFUE można interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego postanowienia objęte jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które w jednym akcie prawnym i bez okresu na dostosowanie, pięciokrotnie podwyższa wcześniejszą kwotę bezpośredniego podatku podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier, noszącego nazwę podatku od gier i ponadto wprowadza wyrażony procentowo podatek od gier, przez co ograniczeniu ulega przywóz automatów do gier na Węgry z obszaru Unii Europejskiej?
3. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy państwo członkowskie może powoływać się wyłącznie na naprawę sytuacji budżetowej [w zakresie] stosowania art. 36 TFUE, 52 ust. 1 TFUE i art. 61 TFUE lub na [istnienie] nadrzędnych względów?
4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy w świetle art. 6 ust. 3 TUE należy uwzględnić ogólne zasady prawa w odniesieniu do ograniczeń wprowadzonych przez państwo członkowskie i do przyznania okresu na dostosowanie do przepisu podatkowego?
5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie: czy wyrok [z dnia 5 marca 1967 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93] Brasserie du Pêcheur należy interpretować w ten sposób, iż naruszenie art. 34 TFUE lub 56 TFUE może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę państwa członkowskiego, ponieważ rzucone postanowienia – ze względu na ich bezpośrednią skuteczność – przyznają prawa jednostkom z państw członkowskich Unii?
6. Czy dyrektywę 98/34/WE ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że uregulowanie podatkowe państwa członkowskiego, które jednorazowo podwyższa pięciokrotnie wcześniejszą kwotę podatku bezpośredniego, a mianowicie podatku od gier podlegającego zapłacie od automatów do gier wykorzystywanych w salonach gier i ponadto wprowadza podatek wyrażony procentowo, stanowi „przepis techniczny”?
7. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na szóste pytanie: czy jednostki z państwa członkowskiego mogą podnosić względem niego zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, jako zaniechanie państwa członkowskiego będące podstawą jego odpowiedzialności za szkodę [innymi słowy] czy rzucona dyrektywa ma na celu przyznanie praw jednostkom? Jakie kwestie powinien rozważyć sąd krajowy, aby rozstrzygnąć czy pozwany popełnił wystarczająco istotne naruszenie i jakie roszczenie odszkodowawcze może opierać się na tym naruszeniu?

W odniesieniu do dokonanej w 2012 r. zmiany ustawy o grach losowych, na której mocy zabroniono wykorzystywania automatów do gier w salonach gier (zezwalając na ich wykorzystywanie wyłącznie w kasynach):

1. Czy z art. 56 TFUE zgodne jest niedyskryminujące uregulowanie państwa członkowskiego, które zabrania ze skutkiem natychmiastowym wykorzystywania automatów do gier w salonach gier, nie przyznając zainteresowanym operatorom gier losowych okresu przejściowego lub na dostosowanie ani nie zapewniając im stosownego odszkodowania i jednocześnie ustanawia na rzecz kasyn monopol na wykorzystywanie automatów o gier?
2. Czy art. 34 TFUE można interpretować w ten sposób, że postanowienie to również powinno mieć decydujące znaczenie i być stosowane w wypadku gdy państwo członkowskie przyjmuje niedyskryminujące uregulowanie, które chociaż nie zabrania bezpośrednio przywozu automatów do gier z obszaru Unii Europejskiej, to ogranicza rzeczywiste wykorzystywanie rzeczonych automatów poprzez organizację gier losowych lub zabrania go, bez przyznania zainteresowanym operatorom gier wykonującym ową działalność okresu przejściowego lub na dostosowanie ani odszkodowania?
3. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze i drugie pytanie: jakie kryteria powinien uwzględnić sąd krajowy aby rozstrzygnąć kwestię czy ograniczenie jest konieczne, odpowiednie i proporcjonalne [w zakresie] stosowania art. 36 TFUE, 52 ust. 1 TFUE i 61 TFUE lub czy [występują] nadrzędne względy?

4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy w świetle art. 6 ust. 3 TUE należy uwzględnić ogólne zasady prawa w odniesieniu do zakazów wprowadzonych przez państwo członkowskie i do przyznania okresu na dostosowanie do przepisu podatkowego? Czy należy wziąć pod uwagę prawa podstawowe – takie jak prawo własności i zakaz wywłaszczenia bez odszkodowania – w związku z ograniczeniem występującym w niniejszej sprawie a jeżeli tak to w jaki sposób?
5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy wyrok [z dnia 5 marca 1967 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93] Brasserie du Pêcheur należy interpretować w ten sposób, iż naruszenie art. 34 TFUE lub 56 TFUE może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę państwa członkowskiego, ponieważ rzucone postanowienia – ze względu na ich bezpośrednią skuteczność – przyznają prawa jednostkom z państw członkowskich Unii?
6. Czy dyrektywę 98/34/WE można interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego, które ograniczając do kasyn, wykorzystywanie automatów do gier, zabrania ich wykorzystywania w salonach gier, stanowi „inne wymaganie”?
7. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na szóste pytanie: czy jednostki z państwa członkowskiego mogą podnosić względem niego zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, jako zaniechanie państwa członkowskiego będące podstawą jego odpowiedzialności za szkodę? Jakie kwestie powinien rozważyć sąd krajowy, aby rozstrzygnąć czy pozwany popełnił wystarczająco istotne naruszenie i jakie roszczenie odszkodowawcze może opierać się na tym naruszeniu?
8. Czy zastosowanie ma również zasada prawa wspólnotowego zgodnie, z którą państwa członkowskie mają obowiązek wypłacić jednostkom odszkodowanie za szkody wynikające z naruszeń prawa wspólnotowego, które można przypisać państwom członkowskim, w wypadku gdy państwu członkowskiemu przysługują suwerenne uprawnienia w dziedzinie której dotyczy przyjęte uregulowanie? Czy w takim wypadku za wytyczne mogą posłużyć również prawa podstawowe i ogólne zasady prawa wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich?

(¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 marca 2014 r. – Bronius Jakutis i Kretingalės kooperatinė ŽŪB przeciwko Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos and Lietuvos valstybė

(Sprawa C-103/14)

(2014/C 142/34)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Strona pozwana: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė

Pozostali uczestnicy postępowania: Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Pytania prejudycjalne

1. W odniesieniu do oceny, w świetle art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 (¹) w związku z art. 7 i 121 tego rozporządzenia, poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej:
  - a) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 121 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że oznacza on, iż w 2012 r. poziom przekraczających 5 000 EUR płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich Unii Europejskiej wynosi 90%?
  - b) Jeśli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy oznacza to, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej nie wyrównał się, w świetle brzmienia i celów art. 10 ust. 1 i art. 121 rozporządzenia nr 73/2009?

- c) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 („[...] z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1”) oraz dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2, w którym w celach porównawczych określono inną podstawę płatności bezpośrednich – w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej poziom płatności bezpośrednich oceniany jest bez uprzedniego zastosowania modulacji (90% zgodnie z art. 121), podczas gdy w starych państwach członkowskich Unii Europejskiej modulacja została zastosowana (100% minus 10% zgodnie z art. 7 ust. 1) – są sprzeczne z aktem akcesyjnym oraz z zasadami prawa Unii Europejskiej, a w szczególności z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w art. 39 TFUE?
2. W odniesieniu do niezgodności art. 101 ust. 1 oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, a także wydanych na ich podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, z aktem akcesyjnym i zasadami Unii Europejskiej:
- a) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 („[...] z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1”) oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine („[...] z uwzględnieniem od roku 2012 zastosowania art. 7 w związku z art. 10”), a także dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 final, które zostały wydane na podstawie wskazanych przepisów, są sprzeczne z traktatem akcesyjnym, który nie przewiduje modulacji płatności bezpośrednich ani zmniejszenia krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej, ani też roku, w którym ma nastąpić zrównanie płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
- b) Czy art. 10 ust. 1 i art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, a także dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 final – w zakresie, w jakim w świetle ich brzmienia i celów modulacja płatności bezpośrednich oraz obniżenie krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich mają zastosowanie w 2012 r. w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które otrzymują znacznie mniejsze wsparcie niż stare państwa członkowskie Unii Europejskiej – są sprzeczne z zasadami prawa Unii Europejskiej, między innymi z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w art. 39 TFUE, a w szczególności z celem zwiększenia wydajności rolnictwa?
- c) Czy zmiana art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009 („z uwzględnieniem od roku 2012 zastosowania art. 7 w związku z art. 10”), która została wprowadzona w ramach procedury sprostowania (Dz. U. 2010, L 43, s. 7) (zmiana, w ramach której wprowadzono modyfikację o charakterze nietechnicznym oraz istotnie zmieniono treść tego przepisu, stanowiąc, że zrównanie płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich ma nastąpić w 2012 r.), narusza zasady prawa Unii Europejskiej, między innymi zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, dobrej administracji i niedyskryminacji?
- d) Czy słowo „dydis” [„poziom”] użyte w art. 1c zawartym w rozdziale 6.A („Rolnictwo”) pkt 27 b) załącznika II do aktu akcesyjnego ma to samo znaczenie co słowo „lygis” [„poziom”] użyte w art.132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009?
3. Czy decyzja wykonawcza Komisji i dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2, które nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i które nie zawierają wystarczającego uzasadnienia (zostały one przyjęte wyłącznie w oparciu o założenie, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich został wyrównany), są sprzeczne z aktem akcesyjnym i czy naruszają one zasady prawa Unii Europejskiej, między innymi zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dobrej administracji? Jeśli tak, to czy należy stwierdzić nieważność art. 1 ust. 4 decyzji wykonawczej Komisji, jako sprzecznego z rozporządzeniem nr 73/2009 i aktem akcesyjnym?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s.16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 marca 2014 r. – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution, FMB – Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison przeciwko Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

(Sprawa C-106/14)

(2014/C 142/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des entreprises du commerce et de la distribution, FMB – Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison

Strona pozwana: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

Pytania prejudycjalne

Czy obowiązki wynikające z art. 7 ust. 2 i z art. 33 rozporządzenia nr 1907/2006 (Reach)⁽¹⁾ mają zastosowanie, jeżeli „wyrób” w rozumieniu tego rozporządzenia jest złożony z wielu elementów, które same odpowiadają definicji „wyrobu” podanej w tym rozporządzeniu, wyłącznie w odniesieniu do wyrobu połączonego, czy w odniesieniu do każdego z elementów odpowiadających definicji „wyrobu”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) n° 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 marca 2014 r. – GST-Syrwiz AG Germanija przeciwko Direktor na direkcija „Obzławane i danyczno-osiguritelna praktika” Płowdiw pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-111/14)

(2014/C 142/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GST-Syrwiz AG Germanija

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obzławane i danyczno-osiguritelna praktika” Płowdiw pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 193 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że VAT jest należny jedynie i wyłącznie od podatnika, dokonującego podlegających opodatkowaniu dostaw towarów lub świadczenia usług, lub od osoby, na której rzecz następuje dostawa towarów lub świadczenie usług, w wypadku gdy podlegająca opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług są dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, w zakresie, w jakim jest to przewidziane w odpowiednim państwie członkowskim, jednakże nie od dwóch osób jednocześnie?

- 2) Jeżeli przyjmie się, że VAT jest należny wyłącznie od jednej z dwóch osób – albo od dostawcy towarów lub od usługodawcy, albo od odbiorcy towarów lub od usługobiorcy, w wypadkach, w których jest to przewidziane przez odpowiednie państwo członkowskie, to czy zasady określonej w art. 194 dyrektywy należy przestrzegać także w wypadkach, gdy usługobiorca nieprawidłowo stosował mechanizm samodzielnego naliczenia, kierowany założeniem, że usługodawca nie ustanowił stałego zakładu do celów VAT na terytorium Republiki Bułgarii, a w ostatecznym rozrachunku usługodawca ustanowił stały zakład w odniesieniu do świadczonych usług?
- 3) Czy zasadę neutralności podatku VAT jako zasadę podstawową, mającą znaczenie dla utworzenia i funkcjonowania wspólnego systemu podatku VAT, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza ona praktykę kontroli podatkowej taką jak ta w postępowaniu głównym, zgodnie z którą, pomimo zastosowanego samodzielnego naliczenia przez usługobiorcę, VAT został naliczony po raz drugi także w odniesieniu do usługodawcy w ramach owej transakcji, mając na uwadze, że w odniesieniu do owego świadczenia usług podatek został już naliczony przez usługobiorcę, wyłączone jest ryzyko utraty wpływów podatkowych, a przewidziany w ustawie krajowej tryb korekty dokumentów podatkowych nie znajduje zastosowania?
- 4) Czy zasadę neutralności podatku VAT należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza ona, aby na podstawie krajowego przepisu administracja podatkowa odmówiła zwrotu powtórnie naliczonego podatku VAT nałożonego na usługodawcę w ramach świadczenia usług, w odniesieniu do której usługobiorca naliczył VAT na podstawie art. 82 ust. 2 ZDDS, przy założeniu, że administracja podatkowa odmówiła usługobiorcy prawa do odliczenia powtórnie naliczonego podatku VAT z powodu braku odpowiedniego dokumentu podatkowego, a przewidziany w ustawie krajowej tryb korekty nie znajduje już zastosowania z powodu istnienia ostatecznej decyzji?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1)

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – *Faci* przeciwko Komisji(Sprawa T-46/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stabilizatorów termicznych na bazie ESBO/estrów — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i klientów oraz wymiana poufnych informacji handlowych — Dowód jednej z części naruszenia — Grzywny — Równość traktowania — Dobra administracja — Rozsądny termin — Proporcjonalność)

(2014/C 142/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Faci SpA* (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: S. Piccardo, adwokat, S.Crosby, solicitor, i S. Santoro, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo K. Mojzesowicz, F. Ronkes Agerbeek i J. Bourke, następnie F. Ronkes Agerbeek, J. Bourke i F. Castilla Contreras i w końcu F. Ronkes Agerbeek, F. Castilla Contreras i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne) lub żądanie ewentualne uchylenia grzywny nałożonej na skarżącą lub obniżenia jej kwoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Faci SpA* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – *Reagens* przeciwko Komisji(Sprawa T-181/10) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące wniosków o uwzględnienie braku zdolności płatniczej niektórych przedsiębiorstw w ramach postępowania w sprawie karteli — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny — Obowiązek dokonania konkretnej analizy każdego dokumentu — Częściowy dostęp]

(2014/C 142/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Reagens SpA* (San Giorgio di Piano, Włochy) (przedstawiciele: początkowo B. O'Connor, solicitor, adwokaci L. Toffoletti, E. De Giorgi i D. Gullo, a następnie B. O'Connor, L. Toffoletti i E. De Giorgi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Costa de Oliveira i J. Bourke, a następnie P. Costa de Oliveira i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Gestdem 2009/5145 z dnia 23 lutego 2010 r. odmawiającej skarżącej dostępu do pewnych dokumentów znajdujących się w aktach postępowania w sprawie COMP/38589 – Stabilizatory termiczne, w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Gestdem 2009/5145 z dnia 23 lutego 2010 r. odmawiającej Reagens SpA dostępu do pewnych dokumentów znajdujących się w aktach postępowania w sprawie COMP/38589 – Stabilizatory termiczne, w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w tej decyzji dostępu do nieobjętych klauzulą poufności wersji wniosków przedsięwzięcia i do pierwszego kwestionariusza Komisji Europejskiej.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Reagens SpA pokrywa połowę własnych kosztów i połowę kosztów poniesionych przez Komisję.*
- 4) *Komisja pokrywa połowę własnych kosztów i połowę kosztów poniesionych przez Reagens.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – Yusef przeciwko Komisji

(Sprawa T-306/10) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych danej osoby w następstwie umieszczenia jej nazwiska w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Komitet ds. Sankcji — Późniejsze umieszczenie w załączniku I do rozporządzenia nr 881/2002 — Odmowa wykreślenia tego umieszczenia ze strony Komisji — Skarga na bezczynność — Prawa podstawowe — Prawo do bycia wysłuchanym, prawo do skutecznej kontroli sądowej i prawo do poszanowania własności]

(2014/C 142/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hani El Sayyed Elsebai Yusef (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo E. Grieves, barrister, i H. Miller, solicitor, następnie E. Grieves, H. Miller, P. Moser, QC, i R. Graham, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Paasivirta, M. Konstantinidis i T. Scharf, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo E. Finnegan i R. Szostak, następnie E. Finnegan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia, zgodnie z art. 265 TFUE, że Komisja niezgodnie z prawem okazała beczynność w zakresie wycofania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1629/2005 z dnia 5 października 2005 r. zmieniającego po raz pięćdziesiąty czwarty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. L 260, s. 9) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego.

Sentencja

- 1) Komisja Europejska uchyliła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy traktatu FUE oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001, w ten sposób, że zaniechała zaradzenia uchybieniem formalnym i nieprawidłowościom merytorycznym, którymi dotknięte zostało zamrożenie funduszy Haniego El Syyeda Elsebaia Yusefa.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez H. Yusefa, jak również kwoty wypłacone z kasy Sądu tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2014 r. – Deutsche Bank przeciwko OHIM (Leistung aus Leidenschaft)

(Sprawa T-539/11) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Leistung aus Leidenschaft — Znak składający się ze sloganu reklamowego — Bezwzględne podstawy odmowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równe traktowanie — Obowiązek uzasadnienia — Środki dowodowe przedstawione po raz pierwszy przed Sądem]

(2014/C 142/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bank AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange, T. Götting et G. Hild)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 sierpnia 2011 r. (sprawa R 188/2011-4) w sprawie zgłoszenia oznaczenia słownego „Leistung aus Leidenschaft” jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Bank AG zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2014 r. – Deutsche Bank przeciwko OHIM (Passion to Perform)(Sprawa T-291/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy Passion to Perform — Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania]

(2014/C 142/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bank AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange, T. Götting i G. Hild)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: I. Harrington, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 kwietnia 2012 r. (sprawa R 2233/2011-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Passion to Perform jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Bank AG zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2014 r. – Still przeciwko OHIM (Fleet Data Services)(Sprawy połączone T-534/12 i T-535/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia graficznych wspólnotowych znaków towarowych Fleet Data Services i Truck Data Services — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009]

(2014/C 142/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Still GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Waller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Poch, pełnomocnik)

Przedmiot

Dwie skargi wniesione na dwie decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 września 2012 r. (sprawa R 130/2012-1 i sprawa R 4/2012-1) dotyczące rejestracji, po pierwsze, oznaczenia graficznego Fleet Data Services i po drugie, oznaczenia graficznego Truck Data Services jako wspólnotowych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Still GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – FTI Touristik przeciwko OHIM (BigXtra)

(Sprawa T-81/13) ⁽¹⁾

**[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BigXtra —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2014/C 142/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FTI Touristik GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Parr)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 listopada 2012 r. (sprawa R 2521/2011-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego BigXtra jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FTI Touristik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2014 r. – Chrysamed Vertrieb przeciwko OHIM – Chrysal International (Chrysamed)

(Sprawa T-46/12) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Cofnięcie zgłoszenia —
Umorzenie postępowania)**

(2014/C 142/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Chrysamed Vertrieb GmbH (Salzburg, Austria) (przedstawiciele: początkowo adwokat T. Schneider, następnie adwokaci M. Koch i I. Rungg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Chrysal International BV (Naarden, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci A. Killan, M. Marell i M. Senftleben)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 listopada 2011 r. (sprawa R 64/2011-1) dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy Chrysal International BV a Chrysamed Vertrieb GmbH.

Sentencja

- 1) *Postępowanie zostaje umorzone.*
- 2) *Chrysamed Vertrieb GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 3 lutego 2014 r. – Imax przeciwko OHIM – Himax Technologies (IMAX)

(Sprawa T-198/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2014/C 142/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Imax Corporation (Mississauga, Kanada) (przedstawiciele: adwokat V. von Bomhard i K. Hughes, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Himax Technologies, Inc. (Hsinhua, Tajwan)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 stycznia 2013 r. (sprawa R 740/2012-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Himax Technologies, Inc. a Imax Corporation.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Każda ze stron pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2014 r. – BR IP Holder przeciwko OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY)

(Sprawa T-62/14)

(2014/C 142/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: BR IP Holder LLC (Canton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokat F. Traub i C. Rohsler, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Greyleg Investments Ltd (Baltonsborough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie R 1091/2012-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „HOKEY POKEY” dla wyrobów cukierniczych z klasy 30 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 275 678

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wcześniejszy niezarejestrowany słowny znak towarowy „HOKEY POKEY”, który – zdaniem strony skarżącej – jest używany w Zjednoczonym Królestwie dla „wyrobów cukierniczych, w szczególności lodów”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 r. – Société Générale przeciwko Komisji

(Sprawa T-98/14)

(2014/C 142/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société générale SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: P. Zelenko, J. Marthan i D. Kupka, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. c) decyzji Komisji Europejskiej nr C (2013) 8512 wersja ostateczna z dnia 4 grudnia 2013 r. w sprawie EIRD w zakresie w jakim nakłada grzywnę na Société Générale;
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na mocy tej decyzji na Société Générale do odpowiedniej kwoty;
- obciążenie, w każdym razie, Komisji Europejskiej ogółem kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na oczywistym błędzie w ocenie popełnionym przez Komisję przy określaniu metody obliczenia wartości sprzedaży, w zakresie w jakim wartości przyjęte w zaskarżonej decyzji na podstawie tej metody nie odzwierciedlały odpowiednich pozycji banków przeciwko którym prowadzone jest postępowanie na rynku, którego dotyczy naruszenie w okresie naruszenia (część pierwsza). Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła w ten sposób ciążący na niej obowiązek staranności (część druga) oraz naruszyła zasady równego traktowania (część trzecia) i ochrony uzasadnionych oczekiwań (część czwarta).

2. Zarzut drugi oparty na braku uzasadnienia co do wyboru metody jaką zastosowała Komisja w celu obliczenia wartości sprzedaży banków przeciwko którym prowadzone jest postępowanie.
3. Zarzut trzeci oparty na fakcie, że Sąd powinien skorzystać z przysługującego mu prawa nieograniczonego orzekania w celu obniżenia grzywny nałożonej na stronę skarżącą do odpowiedniej kwoty odzwierciedlającej odpowiednie pozycje banków, przeciwko którym prowadzone jest postępowanie na danym rynku.

**Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 r. – Universal Utility International przeciwko OHIM
(Greenworld)**

(Sprawa T-106/14)

(2014/C 142/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universal Utility International GmbH & Co.KG (Kaarst, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Mietzel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie R 1658/2013-4;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim potwierdzono w niej odrzucenie zgłoszenia dla usług z klasy 35 i 39;
- lub ewentualnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim potwierdzono w niej odrzucenie zgłoszenia dla usług z klasy 35;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy Greenworld dla towarów i usług z klasy 4, 35 i 39 – zgłoszenie nr 11 616 588

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Burazer i in. przeciwko Unii Europejskiej

(Sprawa T-108/14)

(2014/C 142/49)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: Drago Burazer (Zagrzeb, Chorwacja), Nikolina Nežić (Zagrzeb, Chorwacja), Blaženka Bošnjak (Sv. Ivan Zelina, Chorwacja), Bosiljka Grbašić (Križevci, Chorwacja), Tea Tončić (Pula, Chorwacja), Milica Bjelić (Dubrovnik, Chorwacja), Marijana Kruhoberec (Varaždin, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat Mato Krmek)

Strona pozwana: Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że strona pozwana, Unia Europejska, jest zobowiązana naprawić szkodę poniesioną w niniejszym wypadku przez skarżących,
- zawieszenie rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości roszczeń do chwili, gdy wyrok w niniejszej sprawie stanie się prawomocny,
- wydanie orzeczenia w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W związku z brakiem sprzeciwu wobec uchylecia aktów dotyczących ustanowienia i zorganizowania zawodu pracownika publicznego do zadań wykonawczych, które zostały przyjęte przez Chorwację podczas negocjacji w sprawie przystąpienia do Unii Europejskiej, Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy art. 36 aktu przystąpienia (załącznik VII § 1), stanowiącego integralną część traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej, zawartego między Republiką Chorwacji a państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz.U. 2013 L 300, s. 7). Artykuł 36 aktu przystąpienia zobowiązuje Komisję Europejską do monitorowania wszystkich zobowiązań przyjętych przez Chorwację podczas negocjacji w sprawie przystąpienia do Unii Europejskiej, a tym samym, zobowiązania prawnego przyjętego przez Chorwację odnośnie do wprowadzenia zawodu pracownika publicznego do zadań wykonawczych i do stworzenia wszystkich warunków niezbędnych do pełnego wprowadzenia tego zawodu do chorwackiego porządku prawnego przed dniem 1 stycznia 2012 r. Komisja Europejska nie jest jednak upoważniona do wyrażenia zgody na jednostronne zmiany przyjętego w ten sposób przez Chorwację zobowiązania.
2. Tym naruszeniem Komisja Europejska przyczyniła się do powstania bezpośredniej szkody po stronie skarżących, którzy zostali mianowani pracownikami publicznymi do zadań wykonawczych i którzy mogli słusznie oczekiwać, że będą mogli rozpocząć wykonywanie swych zadań z dniem 1 stycznia 2012 r.
3. Uchybiając swym zobowiązaniom na podstawie traktatu o przystąpieniu, Komisja Europejska w sposób oczywisty ciężko naruszyła granice przyznanego jej uznania, wyrządzając w ten sposób skarżącemu (mianowanemu pracownikom publicznym do zadań wykonawczych), w sprzeczności z ich uzasadnionymi oczekiwaniami, znaczną szkodę materialną i niematerialną, którą zobowiązana jest naprawić na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Davor Škugor i in. przeciwko Unii Europejskiej

(Sprawa T-109/14)

(2014/C 142/50)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: Davor Škugor (Sisak, Chorwacja), Ivan Gerometa (Vrsar, Chorwacja), Kristina Samardžić (Split, Chorwacja), Sandra Cindrić (Karlovac, Chorwacja), Sunčica Gložinić (Varaždin, Chorwacja), Tomislav Polić (Kaštel Novi, Chorwacja), Vlatka Pižeta (Varaždin, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat Mato Krmek)

Strona pozwana: Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że strona pozwana, Unia Europejska, jest zobowiązana naprawić szkodę poniesioną w niniejszym wypadku przez skarżących,

- zawieszenie rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości roszczeń do chwili, gdy wyrok w niniejszej sprawie stanie się prawomocny,
- wydanie orzeczenia w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W związku z brakiem sprzeciwu wobec uchylecia aktów dotyczących ustanowienia i zorganizowania zawodu pracownika publicznego do zadań wykonawczych, które zostały przyjęte przez Chorwację podczas negocjacji w sprawie przystąpienia do Unii Europejskiej, Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy art. 36 aktu przystąpienia (załącznik VII § 1), stanowiącego integralną część traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej, zawartego między Republiką Chorwacji a państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz.U. 2013 L 300, s. 7). Artykuł 36 aktu przystąpienia zobowiązuje Komisję Europejską do monitorowania wszystkich zobowiązań przyjętych przez Chorwację podczas negocjacji w sprawie przystąpienia do Unii Europejskiej, a tym samym, zobowiązania prawnego przyjętego przez Chorwację odnośnie do wprowadzenia zawodu pracownika publicznego do zadań wykonawczych i do stworzenia wszystkich warunków niezbędnych do pełnego wprowadzenia tego zawodu do chorwackiego porządku prawnego przed dniem 1 stycznia 2012 r. Komisja Europejska nie jest jednak upoważniona do wyrażenia zgody na jednostronne zmiany przyjętego w ten sposób przez Chorwację zobowiązania.
2. Tym naruszeniem Komisja Europejska przyczyniła się do powstania bezpośredniej szkody po stronie skarżących, którzy zostali mianowani pracownikami publicznymi do zadań wykonawczych i którzy mogli słusznie oczekiwać, że będą mogli rozpocząć wykonywanie swych zadań z dniem 1 stycznia 2012 r.
3. Uchybiając swym zobowiązaniom na podstawie traktatu o przystąpieniu, Komisja Europejska w sposób oczywisty ciężko naruszyła granice przyznanego jej uznania, wyrządzając w ten sposób skarżącym (mianowanym pracownikom publicznym do zadań wykonawczych), w sprzeczności z ich uzasadnionymi oczekiwaniami, znaczną szkodę materialną i niematerialną, którą zobowiązana jest naprawić na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – Finlandia przeciwko Komisji

(Sprawa T-124/14)

(2014/C 142/51)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Republika Finlandii (przedstawiciele: J. Heliskoski i S. Hartikainen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2013) 8743 z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim dokonano korekty finansowej w odniesieniu do Republiki Finlandii w wysokości 927 827,58 EUR z powodu naruszenia art. 55 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut: Komisja dokonała błędnej interpretacji i zastosowania art. 55 rozporządzenia nr 1974/2006⁽¹⁾. Błędnie przyjęła, że określone w Finlandii warunki przyznania pomocy na nabycie używanych maszyn i instalacji są niezgodne z art. 55 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1974/2006.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 368, s.15).

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2014 – Gappol Marzena Porczyńska przeciwko OHIM – Gap (ITM) (GAPPol)

(Sprawa T-125/14)

(2014/C 142/52)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: PP Gappol Marzena Porczyńska (Łódź, Polska) (przedstawiciel: J. Gwiazdowska, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Gap (ITM), Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 grudnia 2013 r. wydanej w sprawie R 686/2013-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak graficzny zawierający element słowny „GAPPol” dla towarów i usług w Klasach 20, 25 oraz 37 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 346 165

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe znaki towarowe dla znaku słownego „GAP”; wspólnotowe znaki towarowe dla znaku graficznego, zawierające element słowny „GAP” oraz krajowe znaki słowne „GAP” i graficzne zawierające element słowny „GAP” dla towarów w Klasie 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe podtrzymanie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-134/14)

(2014/C 142/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller, i Rechtsanwalt T. Lübbig)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C (2013) 4424 final,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ i art. 108 ust. 2 TFUE
  - Skarżąca wyjaśnia w tym miejscu, że pozwana wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające, nie wypełniwszy swojego szczególnego obowiązku staranności w pełnym wyjaśnieniu okoliczności faktycznych. Gdyby Komisja starannie wyjaśniła okoliczności faktyczne, nie byłoby powodu do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych
  - W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja błędnie oceniła okoliczności faktyczne leżące u podstaw sprawy, mianowicie funkcjonowanie Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych), a w szczególności system przepływów finansowych na podstawie tej ustawy. Poza tym Komisja błędnie oceniła rolę „państwa” jako ustawodawcy i podmiotu odpowiedzialnego za organy nadzoru i na tej podstawie nieprawidłowo ustaliła sytuację w zakresie kontroli.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku uprzywilejowania przedsiębiorstw energochłonnych poprzez szczególny mechanizm kompensacyjny
  - skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo przy zastosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, przyjmując wbrew orzecznictwu Sądu założenie uprzywilejowania przedsiębiorstw energochłonnych
4. Zarzut czwarty dotyczący braku uprzywilejowania wynikającego ze środków państwowych
  - skarżąca podnosi, że Komisja zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE niezgodnie z prawem również w zakresie, w jakim przyjęła założenie kontroli jednostek państwowych nad majątkiem różnych przedsiębiorstw prywatnych uczestniczących w systemie ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji i zastosowania art. 30 i 110 TFUE
  - skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę prawidłowego postępowania administracyjnego i ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, że skontrolowała ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych na podstawie art. 30 i 110 TFUE, chociaż znała działanie tej ustawy od ponad 10 lat. Komisja również błędnie stosuje art. 30 i 110 TFUE, gdyż nie występuje ani opłata w rozumieniu tych przepisów, ani dyskryminująca sytuacja.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-141/14)

(2014/C 142/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bon, Niemcy); Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Włochy); i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Ruessmann, lawyer, J. Beck, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Orzeczenie o dopuszczalności i zasadności skargi;
- Stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (EU) nr 1238/2013 ⁽¹⁾; i
- Połączenie sprawy ze sprawą T-507/13; oraz
- Nakazanie pozwanej zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, iż art. 3 zaskarżonego rozporządzenia obarczony jest oczywistym błędem w ustaleniach i narusza art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾ do tego stopnia, że zwalnia z ceł producentów chińskich, w stosunku do których Komisja przyjęła łączne zobowiązanie z naruszeniem prawa skarżących do sprawiedliwego postępowania oraz z naruszeniem zasady prawidłowej administracji, a także prawa skarżących do obrony oraz art. 8 ust. 4 i art. 19 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że art. 3 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ustaleniach i narusza art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego do tego stopnia, że zwalnia on z ceł chińskich producentów, w stosunku do których Komisja dopuściła bezprawne wspólne zobowiązanie.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że art. 3 zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 101 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim udziela niektórym producentom chińskim zwolnienia ze spornych ceł na podstawie oferty przedsiębiorstwa przyjętej i potwierdzonej przez decyzję wykonawczą 2013/707/EU ⁽³⁾ oraz przez decyzję Komisji 2013/423/EU ⁽⁴⁾, które jest horyzontalnym porozumieniem ustalającym cenę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013 L 325, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/707/EU z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2013, L 325, s. 214).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2013/423/EU z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 209, S. 26).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-142/14)

(2014/C 142/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bonn, Niemcy), Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Włochy) i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Ruessmann, adwokat i J. Beck, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżące

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 1239/2013 ⁽¹⁾;
- połączenie tej sprawy ze sprawą T-507/13; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym art. 2 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ocenie oraz narusza art. 13 antysubsydiarnego rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ w zakresie w jakim wyklucza stosowanie środków wobec chińskich producentów, od których Komisja przyjęła wspólne zobowiązanie z naruszeniem przysługującego skarżącemu prawa do rzetelnego procesu i zasady dobrej administracji, prawa do obrony skarżących oraz art. 13 ust. 4 i art. 29 ust. 2 antysubsydiarnego rozporządzenia podstawowego.
2. Zarzut drugi zgodnie z którym art. 2 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ocenie i narusza art. 13 antysubsydiarnego rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim wyklucza stosowanie środków wobec chińskich producentów, od których Komisja przyjęła niezgodne z prawem wspólne zobowiązanie.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym art. 3 zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 101 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim przyznaje niektórym chińskim producentom wyłączenie stosowania odnośnych środków na podstawie złożonego zobowiązania, przyjętego i potwierdzonego decyzją wykonawczą 2013/707/UE ⁽³⁾ oraz decyzją Komisji 2013/423/UE ⁽⁴⁾, stanowiąc horyzontalne porozumienie cenowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93)

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. L 325, s. 214)

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209, s. 26)

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Yingli Energy (Chiny) i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/14)

(2014/C 142/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yingli Energy (Chiny) Co. Ltd (Baoding, Chiny); Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Haikou, Chiny); Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Hengshui, Chiny); Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Tianjin, Chiny); Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd (Baoding); Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Technology Co. Ltd (Beijing, Chiny); Yingli Energy (Pekin) Co. Ltd (Pekin); Yingli Green Energy Europe (Düsseldorf, Niemcy); Yingli Green Energy South East Europe GmbH (Grünwald, Niemcy); Yingli Green Energy France SAS (Lyon, Francja); Yingli Green Energy Spain, SL (La Moraleja, Hiszpania); Yingli Green Energy Italia Srl (Rzym, Włochy); i Yingli Green Energy International AG (Kloten, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop I J. Charles, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie dopuszczalności skargi;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1) w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 5 ust. 10 i art. 5 ust. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾, ponieważ nałożyły środki antydumpingowe na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania wspominało jedynie o modułach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 i 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nałożyły środki antydumpingowe na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty nieobjęte dochodzeniem antydumpingowym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ zastosowały metodologię nierynkową w celu obliczenia marginesu dumpingu dla produktów z państw posiadających gospodarkę rynekową.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ przeprowadziły jedno dochodzenie dla dwóch różnych produktów (a mianowicie modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ogniwi).
5. Zarzut piąty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ dokonały ustalenia statusu gospodarki rynkowej skarżących ponad trzy miesiące po rozpoczęciu dochodzenia i po otrzymaniu wszystkich informacji koniecznych do obliczenia marginesów dumpingu.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nie zakwalifikowały oddzielnie szkody poniesionej przez przemysł Unii spowodowanej zarówno przez przywóz po cenach dumpingowych jak też inne znane czynniki i w konsekwencji nałożyły stawkę celną przewyższającą stawkę, jaka była konieczna w celu usunięcia szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nie przekazały najważniejszych ustaleń dokonanych w toku postępowania i faktów, na podstawie których zamierzały wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Yingli Energy (Chiny) i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-161/14)

(2014/C 142/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yingli Energy (Chiny) Co. Ltd (Baoding, Chiny); Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Haikou, Chiny); Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Hengshui, Chiny); Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Tianjin, Chiny); Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd (Baoding); Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Technology Co. Ltd (Pekin, Chiny); Yingli Energy (Pekin) Co. Ltd (Pekin); Yingli Green Energy Europe (Düsseldorf, Niemcy); Yingli Green Energy South East Europe GmbH (Grünwald, Niemcy); Yingli Green Energy France SAS (Lyon, Francja); Yingli Green Energy Spain, SL (La Moraleja, Hiszpania); Yingli Green Energy Italia Srl (Rzym, Włochy); i Yingli Green Energy International AG (Kloten, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop i J. Charles, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66), w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 10 ust. 12 i art. 10 ust. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania wspominało jedynie o modułach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 i 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty nieobjęte dochodzeniem antysubsydyjnym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ przeprowadziły jedno dochodzenie dla dwóch różnych produktów (a mianowicie modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ogniwi).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2014 r. – PRS Mediterranean przeciwko OHIM – Reynolds Presto Products (NEOWEB)

(Sprawa T-166/14)

(2014/C 142/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: PRS Mediterranean Ltd (Tel Awiw, Izrael) (przedstawiciele: adwokaci A. Späth i V. Töbelmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Reynolds Presto Products, Inc. (Richmond, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawach połączonych R 889/2012-2 i R 635/2012-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy NEOWEB dla towarów z klasy 19 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6 184 568

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: różne słowne krajowe znaki towarowe „GEOWEB” dla towarów z klas 1, 17 i 19 oraz niezarejestrowany znak towarowy „GEOWEB” używany w obrocie we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Stahlwerk Bous przeciwko Komisji

(Sprawa T-172/14)

(2014/C 142/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stahlwerk Bous GmbH (Bous, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I-2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG w swoim zasadniczym kształcie niezmiennie nadal obowiązuje. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – WeserWind przeciwko Komisji**(Sprawa T-173/14)**

(2014/C 142/60)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: WeserWind GmbH Offshore Construction Georgsmarienhütte (Bremerhaven, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek jednoznacznej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Dieckerhoff Guss przeciwko Komisji**(Sprawa T-174/14)**

(2014/C 142/61)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Dieckerhoff Guss GmbH (Gevelsberg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014 C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Walter Hundhausen przeciwko Komisji

(Sprawa T-175/14)

(2014/C 142/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Walter Hundhausen GmbH (Schwerte, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

— Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

— Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 *PreussenElektra*, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.

— Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

— W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Georgsmarienhütte przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/14)

(2014/C 142/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Georgsmarienhütte GmbH (Georgsmarienhütte, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

— Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Harz Guss Zorge przeciwko Komisji

(Sprawa T-177/14)

(2014/C 142/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Harz Guss Zorge GmbH (Zorge, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.

- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss przeciwko Komisji

(Sprawa T-178/14)

(2014/C 142/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss GmbH (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Schmiedewerke Gröditz przeciwko Komisji

(Sprawa T-179/14)

(2014/C 142/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schmiedewerke Gröditz GmbH (Gröditz, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE
-

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Schmiedag przeciwko Komisji**(Sprawa T-183/14)**

(2014/C 142/67)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Schmiedag GmbH (Hagen, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I 2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG obowiązuje nadal niezmiennie w swoim zasadniczym kształcie. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności twierdzi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Atlantic Multipower Germany przeciwko OHIM – Nutrichem Diät + Pharma GmbH (NOxtreme)**(Sprawa T-186/14)**

(2014/C 142/68)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Atlantic Multipower Germany GmbH & Co. OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Nutrichem Diät + Pharma GmbH (Roth, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie R 764/2013-4;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 12 kwietnia 2013 r. (sprawa 6333C);
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, włącznie z kosztami powstałymi w trakcie postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „NOxtreme dla towarów z klas 5, 29, 30 i 32 – wspólnotowy znak towarowy nr 10 177 889

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Nutrichem Diät + Pharma GmbH

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: krajowy i wspólnoty graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „X-TREME” dla towarów z klas 5, 29 i 32

Decyzja Wydziału Unieważnień: uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 57 ust. 2 i 3 w związku z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2014 r. – Alfa-Beta Vassilopoulos przeciwko OHIM – Henkel (AB terra Leaf)

(Sprawa T-522/12) ⁽¹⁾

(2014/C 142/69)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2014 r. – Jinko Solar i in. przeciwko Parlamentowi i in.

(Sprawa T-142/13) ⁽¹⁾

(2014/C 142/70)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2014 r. – Triarii przeciwko Komisji**(Sprawa T-435/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 142/71)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 19.10.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 27 lutego 2014 r. – Fard i Sarkandi przeciwko Radzie**(Sprawa T-439/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 142/72)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 lutego 2014 r. – Hermann Trollius przeciwko ECHA**(Sprawa T-466/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 142/73)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2014 r. – Stichting Sona i Nao przeciwko Komisji**(Sprawa T-505/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 142/74)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

SAÐ DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 26 marca 2014 r. – CP przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-8/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnik — Kierownik wydziału — Okres próbny — Niezatwierdzenie na stanowisku kierownika wydziału — Przeniesienie z urzędu na stanowisko inne niż kierownicze — Przepisy wewnętrzne Parlamentu)

(2014/C 142/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CP (przedstawiciele: L. Levi i A. Tymen, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau i V. Montebello-Demogeot, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o niezatwierdzeniu skarżącego na stanowisku kierownika wydziału i przeniesieniu do Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 23 marca 2012 r., w której Parlament Europejski nie zatwierdził CP na stanowisku kierownika wydziału i przeniósł go do Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament Europejski pokrywa swe koszty oraz te poniesione przez CP.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13/04/2013, s. 39.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. – Walton przeciwko Komisji

(Sprawa F-32/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Odprawa — Dymisja stwierdzona wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich — Ustalenie daty złożenia dymisji — Powaga rzeczy osądzonej — Decyzje organu powołującego, które stały się ostateczne wobec braku wniesienia od nich środka odwoławczego — Brak poszanowania uprzedniego postępowania administracyjnego — Oczywista niedopuszczalność)

(2014/C 142/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Walton (Oksford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat F. Moyses)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall et A.-C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej żądanie zwrotu pozostałej do wypłacenia kwoty, którą Komisja jakoby powinna była wypłacić skarżącemu z tytułu odprawy

Sentencja postanowienia

- 1) *Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.*
- 2) *Robert Walton ponosi własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję.*

(¹) Dz.U. C 207 z 20.7.2013, s. 58.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL